

Biljana Srbljanović

BEOGRADSKA TRILOGIJA

Snimio Imre Szabo

Biljana Srbljanović rođena je 1970. u Švedskoj. Diplomirala je dramaturgiju na FDU u Beogradu, gdje radi kao asistent profesora Filipa Davida. Scenarist je TV serije *Otvorena vrata*. Drame: *Beogradska trilogija*, *Porodične priče*, *Pad*, *Supermarket*.

Drame su joj prevedene na njemački, engleski, francuski, talijanski, slovenski, švedski, danski, finski, norveški, poljski, grčki, rumunjski, bugarski, nizozemski, ukrajinski i flamanski. Drame su tiskane i izvođene u pedesetak domaćih i svjetskih kazališta.

Nagrade: "Slobodan Selenić", "Sterijina", "Ernst Toler".

Članica je Foruma pisaca, Grupe 99, Ex-YU PEN-a.

Radnja se događa u istoj, novogodišnjoj noći.

LIKOVİ

KIĆA JOVIĆ (29) - Mićin brat
MIĆA JOVIĆ (21) - Kićin brat
ALENA (35) - Čehinja

SANJA (30) - Miloševa žena
MILOŠ (31) - Sanjin muž
KAĆA (31) - Duletova žena
DULE (32) - Kaćin muž

JOVAN (23) - mladić
MARA (23) - devojka
DAČA (18) - dizelaš

ANA SIMOVIĆ (21) - Beogradanka

SCENA I

PRAG, ČEŠKA

Stan dvojice mladih muškaraca, Kiće i Miće Jović, braće, svako u svojim dvadesetim.

Stan čini jedna soba, dva kreveta, tri lampe i mnogo slika. Na slikama uvek isto: Beograd, devojka, društvo. Sto, stolice i rešo, mnogo prljavog posuđa, u desnom uglu čine čajnu kuhinju.

U sobi je Kića sam, pred ogledalom i otvorenim ormarom, bira šta će da obuče. U obzir dolaze samo estradne - mambo kombinacije (njegova radna garderoba). Tiho se čuje veseli mambo instrumental, uz koji Kića pevuši, pomalo igra, oblačeći se. Muzika polako nestaje. U sobu ulazi Mića, vuče borove grane i najlon kesu iz robne kuće. Neraspoložen je.

KIĆA: Pa gde si do sad, čoveče, znaš koliko je sati?

Mića zagleda svoj sat, gleda, gleda, pa odustane.

MIĆA: Ne znam.

KIĆA: E, Mićo, stvarno si glup...

Kića mu odlučno prilazi.

KIĆA: Sada je tačno...

Gleda u sat. Dugo. Odustaje.

KIĆA: ...jako kasno.

Kića žurno nastavi oblačenje.

KIĆA: Ako večeras poredimo, kunem ti se, kupiću digitonac.

Nastavlja da gundā, dok Mića tužno kači grane na zid, obmotava ih ukrasnim lampicama iz kese.

KIĆA: Neće oni mene više zajebavati s tim kazaljicama! Ajde, oblači se, nemamo puno vremena... Šta radiš to?

MIĆA: Da okitimo malo, ipak je Nova godina. A i kupio sam na sniženju.

KIĆA: To su grane za groblje... Šta će to u kući?

MIĆA: Nije, Kićo, meni je prodavac lepo rekao: "Pane, kod nas u Češkoj, to vam je unutarinja dekoracija!"

KIĆA: Tako ti je rekao?

MIĆA: Baš tako.

KIĆA: Baš "unutarinja dekoracija"?

MIĆA: Unutarinja ili unutrašnja, ne sećam se sad...

KIĆA: E, ajd molim te, ponovi mi kako ti je to rekao.

MIĆA: Kako to misliš?

KIĆA: Mislim, na češkom. Kako se na češkom to kaže?

Mića grčevito razmišlja. Nema pojma.

MIĆA: Čekaj, šta si tačno mislio da ti kažem?

KIĆA: Dekoracija, Mićo.

MIĆA: Aha.

Mića opet razmišlja. Deluje glupo.

MIĆA: Unutarinja ili unutrašnja?

KIĆA: Bilo koja.

Mića konačno odustane.

MIĆA: Ne znam.

KIĆA: Znam da ne znaš. Trebalo ti je dve godine da naučiš "ahoj, hau mač", a sad mi javljaš kako sa češkim šumarima diskutuješ o esteticici...

Mića ćuti. Pa se doseti.

MIĆA: A ne, Kićo, nije on bio Čeh!

KIĆA: Nego?

MIĆA: Ne, ne, nije Čeh...

KIĆA: Nego šta?

MIĆA: Nego naš. To jest Hrvat.... pa to, naš... Mislim, pričao je srpski. To jest hrvatski... Ma, taj kurac, šta god, važno je da sam ga razumeo. Vidi, on mi je prodao, sa popustom, u stvari, nije mi ni uzeo kintu...

KIĆA: E, Mićo...

MIĆA: Molim?

KIĆA: Ne seri.

MIĆA: Ma, ne, Kićo, majke mi...

Kića mu odvali šamar.

KIĆA: Ne kuni se u majku, barabo jedna!

Mića se tužno drži za obraz.

MIĆA: Kupio sam grane na pijaci od Čeha, pla-

tio sam punu cenu i mislim da me zajebo za kusur.

KIĆA: Eto vidiš. A mene tu vataš na emocije, bratstvo i jedinstvo, te šeme... Ajde, dobro, nema veze. Samo nemoj da me lažeš.

MIĆA: Neću.

KIĆA: Je l te boli?

Mića se tužno drži za obraz.

MIĆA: Ma jok.

KIĆA: Izvini. Znaš da sam osetljiv na mamu.

MIĆA: Znam. Izvini ti.

Kića mu dobaci košulju s karnerima, istu kao svoju.

KIĆA: Ajde, obuci se.

MIĆA: Zašto?

KIĆA: Da li treba po stoti put da ti ponovim da noćas nastupamo u "Lucerni"?

MIĆA: Ja nastupam u "Lucerni"???

KIĆA: Ne seri! Vrlo dobro znaš da je tamo novogodišnji bal.

MIĆA: I kakve to ima veze sa mnom?

KIĆA: Jao, evo ga on opet. Oćeš još jedan šamar?

Mića se odmah uhvati za obraz. Tužno odgovori.

MIĆA: Neću.

Kića uzdahne, pridje Mići, krene strpljivo, po koznakojiput isto objašnjenje.

KIĆA: U "Lucerni" je takmičenje plesnih parova u mambou. Prva nagrada je dvadeset pet hiljada kruna.

MIĆA: U mambou?... I?

KIĆA: I!... Tu lovu će da mazne neko od nas!

MIĆA: Misliš da je drpimo?

KIĆA: Ne, nego da na pošten način osvojimo prvo mesto. Ti ili ja. Nije važno ko.

MIĆA: Ja da pobedim??? Pa, ja ne znam da igram mambo...

KIĆA: Nama veze. Ja znam. Lako je, naučićeš za pet minuta.

MIĆA: Ne dolazi u obzir!!!

Kića pride Mići sa pretetim izrazom na licu.

KIĆA: Sedi, Mićo.

Mića uplašeno poslušava.

KIĆA: Reci ti meni, ko te je doveo ovde?

MIĆA: Vojska.

KIĆA: Nije, Mićo, vojska te je oterala od kuće, je l tako?

MIĆA: Tako je.

KIĆA: Pa ko te je onda doveo?

MIĆA: Ko?

KIĆA: Kako - "ko"? Pa, ko te je, čoveče, spakovao čim su prvi put došli da te zovu i ko je našao šemu za Prag? Ko?

MIĆA: Ti, Kićo.

KIĆA: Ja, Mićo. Ja. I ko je obećao mami da će voditi računa o tebi, da ne upadneš u neko sranje i da te ne prevari neka, ko?

MIĆA: Ti, Kićo.

KIĆA: Ja. I ko je znači odgovoran za tebe?

MIĆA: Ja, Kićo.

KIĆA: Ti, Mićo. Ti.... Čekaj, kako bre ti?

MIĆA: Svako je odgovoran za sebe i sopstvenu sudbinu.

KIĆA: Ma, ko ti je to rekao!?

MIĆA: Onaj sa granama.

KIĆA: Onaj Hrvat?

MIĆA: Eto vidiš da ga i ti poznaješ! I što me onda šamaraš za džabe!!!

Kića je zbunjen. Dobaci Mići prsluk koji ide preko mambo-uniforme.

KIĆA: Oblači se!

Kića poslušava, zamišljen, oblači se. Gunda za sebe.

MIĆA: Otkud sad ti odjednom igraš tako dobro mambo?

KIĆA: Naučila me jedna super igračica. Prvakinja Češke za.... nije važno koju godinu.

MIĆA: Stvarno? I našla baš tebe da se ponovo proslavi?

KIĆA: Da, mene. Nalaziš da je to čudno? Da nisam dovoljno dobar za ove Čehe?

MIĆA: Dobar si, dobar... Ali ne za mambo....

Kića iznenada zamahne rukom i Mića jedva izbegne šamar. Najзад umukne. Kića pusti sa magnetofona mambo. Uhvati pod ruku brata i počne da igra sa njim. Mića se ponaša kao slon. Kiću to sve više nervira.

KIĆA: Dva desno, jedan levo, jedan desno, dva levo! Okret! Drži ritam, jebo ga bog!

Ples postaje sve besmisleniji i dvoje braće se već skoro hrvu umesto da igraju. Mića se otrgne. Teško diše.

MIĆA: Kićo, ima li sve ovo smisla?

KIĆA: Koji ti je đavo večeras, jesi pio nešto, duvo, je li?

MIĆA: Znaš da ne pijem.

KIĆA: Znam, zato se i čudim.

MIĆA: Šta tu ima tako čudno Kićo, što se posle dve godine klošarenja u ovom gradu pitam ima li smisla da se ponižavam još i kao mambo igrač?

KIĆA: Ni jedan posao nije ponižavajući.

MIĆA: Ovaj jeste.

KIĆA: E, pa slušaj, ako ti imaš nešto bolje, ti idi! Idi, slobodno...

Mića okleva.

KIĆA: Idi, šta čekaš!

Mića zaista krene ka vratima.

KIĆA: Tako je, idi!

Kića iznenada nastavi da govori, Mića zastane.

KIĆA: Samo da znaš, ja bih jako voleo da i meni neko pruži ovo što ja tebi pružam. Ali ti ne moraš to da ceniš! Nije obavezno, idi slobodno...

Mića ponovo krene. Kića opet nastavi. Mića zastane.

KIĆA: Da za par sati igranja obezbedim svoju sudbinu nekoliko meseci unapred. Da ne govorim o ribi koja ti je partnerka....

MIĆA: Moja partnerka?

KIĆA: Tvoja, tvoja. Videćeš kakva je. Strava! Mrak...

MIĆA: Moja strava se nalazi u Gročanskoj 44.

KIĆA: Evo ga, on opet! Ja ti, bre, nudim život na estradi, šou-biznis međunarodnih razmera, budućnost kakvu bi svaki momak iz "Cvetića" mogao samo da poželi, a ti mi tu pričaš o ribi sa Zvezdare!

Mića ćuti.

KIĆA: Ili je gospodin možda nezadovoljan što ga nisam ostavio kod kuće, što nisam pustio da

ga mobilišu, da negde, na nekoj livadi, glumi naoružani narod, da jedno pet minuta brani nebesko srpstvo čije su granice samo Bogu poznate, pre nego što ga prvi metak ne oduva kod Svetog Petra na fri šop!

Mića samo ćuti. Savio glavu.

KIĆA: To je meni hvala... Što sam, potpuno bez potrebe, ostavio odličan posao dilera deviza, i to ne ko oni dripci na crti, nego kulturno, u kafiću, ko gospodin čovek... Što sam emigrirao bez razloga, jer mene vojska nije ganjala... Ne, idi, slobodno ti idi. Ne ljutim se ja!

Mića bi da krene, neodlučan je, čak i krene malo, pa zastane, vrati se. Okleva, pa se ohrabri.

MIĆA: Kićo.... a gde da idem?

KIĆA: Kako to misliš?

MIĆA: Mislim, kažeš "idi, idi!", a ne kažeš gde...

KIĆA: Ja da ti kažem... Pa gde si krenuo?

MIĆA: A, pa ne, nisam nigde krenuo. Mislio sam da me ti negde konkretno šalješ...

Kića Miću posmatra kao jako glupog, što se sumnja da Mića i jeste. Mića se pita, više za sebe.

MIĆA: Kaže, "idi, idi!", ja sve čekam da čujem gde...

Kića gleda Miću. Mića gleda Kiću.

KIĆA: Mićo...

Mića se mahinalno uhvati za obraz.

MIĆA: Molim, Kićo.

KIĆA: Mnogo si glup.

MIĆA: Znam, Kićo.

Mića ćuti nekoliko trenutaka, zatim pusti mambo.

MIĆA: E, ajde da probamo.

Kića mu pruži ostatak mambo uniforme i Mića završava oblačenje. Obojica deluju vrlo smešno, košulja na karnere, razdrljena na grudima, zlatni lanac, štikla na cipelama.

KIĆA: Ajmo sad...

Uhvate se u zagrljaj. Međutim, obojica krenu u istu stranu i spotaknu se odmah na početku. Kića,

ovoga puta sa puno takta vodi svoga brata koji polako počinje da shvata korake okretne igre. Odjednom se začuje telefon. Mića se baci na slušalicu.

MIĆA: Alo! Alo! (*Kići*) Smanji, ovo je Beograd (*u slušalicu*) Alo... Mama, ti si! Čao mama, ja sam, kako si?... Mi smo dobro, jeste i Kića je dobro. Slušam ga mama, sve ga slušam... Imamo para, ne brini, kako je tu?... Onako?... Jel zvala...

Mića naglo prekine, okrene leđa Kići, nastavlja tiše.

MIĆA: Mama, jel zvala Ana?...

Mića ponovi malo glasnije.

MIĆA: Kažem, jel zvala Ana?

Kića prekorno gleda Miću, a ni majka ga ne čuje dobro. On pokušava da se nekako zakloni. Vikne.

MIĆA: Ana, mama, jel zvala Ana!!!...Ma ne derem se, nego ti ne čuješ. Ne, nije mi ona važnija, nego, samo pitam...

Kića Mići otme slušalicu iz ruke.

KIĆA: Daj je meni!... Alo, mama, ja sam, kako je?... Nama je odlično, radimo obojica u onoj firmi što sam ti rekao. Spoljna trgovina, jeste. Odlično nam ide. I češki, govorim ko srpski. I Mića isto... A tu, kako je tu? Kako je ekipa?... Pa ovi, iz kraja, šta rade?... Ne javljaju se... Dobro, mama...

Mića dobacuje.

MIĆA: Pitaj za Anu.

KIĆA: ...gde ćeš večeras?... Nema struje? Kako je moguće da za Novu godinu nema struje?... Pa što ne poprave? A, Nova godina je, ne radi se. Pa, logično. Ne, ovde je super, imamo love, večeras idemo na proslavu, u firmi... jeste sa devojkama...

Mića ga udari.

MIĆA: Ne seri Kićo, kakve devojke?

KIĆA: Ne mama, nisu Čehinje, sve su naše...

MIĆA: Čuješ, bre, idiote jedan, nemoj da sereš. Reci će Ani kad se javi!

KIĆA: Važi mama i mi tebe ljubimo. Srećna i tebi.

Mića više.

MIĆA: Reci joj, Kićo, čuješ!!!

KIĆA: Evo i Mića te pozdravlja, čao mama, čao.

Kića prekine vezu.

MIĆA: Šta lupáš, kakve ribe, kad se javi Ana, mama može da joj kaže...

KIĆA: Mama zna da čuva tajnu.

MIĆA: Nemam ja pred Anom nikakve tajne! Ja nju volim!

KIĆA: To je zato što si glup.

MIĆA: To je zato što sam emotivan.

KIĆA: To ti je isto.

MIĆA: Daj mi telefon.

KIĆA: Koga ćeš da zoveš?

MIĆA: Šta te briga, daj mi ga!!!

KIĆA: Beograd ne možeš da zoveš. Nemamo love.

MIĆA: Imam ja para. Uštedeo sam.

KIĆA: Ma nemoj, daj da vidim!

Mića izvadi pare iz džepa.

MIĆA: Evo gledaj!

Kića mu hitrim pokretom otme pare.

KIĆA: Odlično, baš nam toliko fali za kiriju!

MIĆA: Daj mi te pare, to su moje pare, ja sam ih uštedeo...!

KIĆA: ...I to je lepo sa tvoje strane, znaš u kakvim smo dugovima.

MIĆA: Pusti me, čoveče, nisam je čuo tri meseca!

KIĆA: Što ona tebe ne zove!

MIĆA: Nema para.

KIĆA: A ti imaš?

MIĆA: Imam, kad mi vratiš! Čuješ!

Kića pobesni, zgrabi Miću za okovratnik. Guši ga.

KIĆA: Shvati mali, nema više tvoje-moje. Sve je naše! Pa, kad stanemo na noge, kad otplatimo sve dugove, onda možeš da zoveš koga ti hoćeš, da trošiš kintu na šta ti hoćeš. Do tad, nema ništa odvojeno, razumeš!?!

Mića krklja.

MIĆA: Razumem.

Kića čvrsto drži Miću još nekoliko trenutaka, zatim ga pusti. Mića kašlje.

MIĆA: U jebote, ovo ti je ko marksizam. Diktatura proleterijata.

Kića je zaista ljut. Sedne. Sedne i Mića. Čute. Mića naivno upita.

MIĆA: Koliko je sati?

KIĆA: Jedi govna.

Obojica učute. Zatim se začuje zvono na vratima.

KIĆA: Evo ih.

Kića krene da otvori, Mića se odmah okrene ka telefonu. Kića se istog trenutka vrati, uzme slušalicu bežičnog telefona Mići ispred nosa, ponese je sa sobom. Ni ne pogleda Miću. Kića izade u predsoblje, Mića dovikuje za njim.

MIĆA: Nisam ja ni mislio da telefoniram!

Kića se odmah vraća u sobu, zatvara vrata za sobom.

KIĆA: Mislio si. Slušaj, došle su.

Mića se baš iznenadi.

MIĆA: Sereš! Ko bi kod nas došao?

KIĆA: Naše partnerke.

MIĆA: Ja imam svoju partnerku!

KIĆA: Mićo, ja bih te molio, u pitanju su fine devojke...

Mića i dalje glasno razmišlja.

MIĆA: Ako Ana sazna...

KIĆA: Budi ljubazan i smiri se. Mogu da pomisle da nešto nije u redu.

Kića krene da ih uvede, Mića ga zadržava.

MIĆA: Pa i nije u redu! Pa, ne, reci sam. Zamisli da, za novaka, neke naše ribe, u sred Beograda, od svih mesta, odu, na primer, kod dva Rusa!

KIĆA: Nije to isto. Mi nismo Rusi.

MIĆA: Pa to ja i kažem. Mi smo bre Srbi, čoveče! Može da bude i opasno!!! Koja je to majka, koja ih je pustila kod nas!?

KIĆA: Šta tebe to briga! Pusti me da ih uvedem, nema smisla da stoje u predsoblju.

MIĆA: Čekaj!

Kića se opet zaustavi na pola puta do vrata.

MIĆA: A šta ćemo mi sa njima? Mislim, šta hoće?

KIĆA (ironično): Neke knjige.

MIĆA: Nemamo mi knjige, Kićo.

KIĆA: Ajde? Pa šta ćemo sad?

MIĆA: Nemam pojma.

KIĆA: Moraćemo da ih odvedemo u "Lucernu".

Kića odlučno krene ka vratima, ali ga Mića ponovo zaustavi.

MIĆA: Čekaj, bre, stani! Da li ti stvarno misliš da se takmičimo....

Kića se vrati i unese Mići u lice.

KIĆA: Ne samo da ćemo da se takmičimo nego ima i da pobedimo! A posle ima da se ušikamo.

Vrata se polako, sama od sebe, otvaraju. Alena, Čehinja sa ogromnom, takmičarskom frizurom, punom raznobojnih perli, proturi bojažljivo glavu. Mića i Kića je ne primete.

MIĆA: Aha.

Mića kratko razmišlja. Upita.

MIĆA: A što?

KIĆA: Šta što?

MIĆA: Pa to, što da se ušikamo i to?

Alena se prikazuje u svom punom "sjaju". Obučena je u drečavu haljinu sa šljokicama i velikim izrezom sa strane. Na nogama ima ogromne štikle. Onako debeljuškasta, u agresivnom mambo izdanju, izgleda krajnje groteskno. Stoji kod vrata, sluša i čuti. Braća je ne primećuju.

KIĆA: Zato što su ovo fine devojke, nije u redu da ih odma nabodemo.

Mića skoči kao oparen.

MIĆA: Znao sam, znao sam! Ti hoćeš da ja prevarim Anu!!!

KIĆA: Kao prvo, nemoj da se dereš. Rekao sam ti da su ove pičke fine. A kao drugo, baš mene briga za Anu...

MIĆA: Mene je briga! Ja nju volim i ona voli mene i ne znam šta ti imaš protiv naše ljubavi!

Kića pobesni.

KIĆA: Ma kakve bre ljubavi, konju jedan. Ti ovde, ona tamo, gde tu ima ljubavi?!

MIĆA: Kad se snađem, ja ću da je zovem da dođe...

KIĆA: E, dok se ti snadeš, ode voz, čoveče... Jesi bio u vojsci?

Mića se rastuži.

MIĆA: Nisam. Pobego sam. Zato sam ovde.

KIĆA: Au, da... Sve jedno, ja sam bio. U Valjevu, burazeru, nije čak ni daleko, a ona moja, znaš kako je plakala kad sam odlazio.

MIĆA: Plakala je jer se napila.

KIĆA: A napila se od tuge.

MIĆA: Nije nego od viskija. Otišla je cela flaša, odlično se sećam.

KIĆA: E odlično što se odlično sećaš. Onda se seti i kakva je to ljubav bila. Hteo sam i da je ženim.

MIĆA: Jes, ko da bi ti mama dala...

KIĆA: Nema sad veze mama, ima veze želja, misao. To je bila jaka ljubav.

MIĆA: Najjača. Pa šta.

KIĆA: Pa to. Volela me, al ipak me šutnula. Odmah posle zakletve. Šta ti to govori?

MIĆA: Da je bila kurva.

KIĆA: I to je tačno, ali za ovu teoriju nije bitno. Ono što ja pokušavam već dve godine je da ti objasnim da je ljubav na daljinu apsolutno nemoguća i ti konačno treba da se pomiriš sa tim!

Mića ćuti, savio je glavu.

KIĆA: Ja sam zato i doveo ove ribe, to su fine devojke iz dobrih kuća, vrlo komunikativne i raduju se što će da upoznaju strance.

MIĆA: Ni ne sumnjam.

KIĆA: Ajde, Mićo, molim te, nemoj da ispadnem kulov...

Mića je neobično ozbiljan.

MIĆA: Slušaj, Kićo, jel ti stvarno misliš da me Ana vara?

KIĆA: Ma sto posto...

Kića se zagleda u veoma ozbiljnog Miću. Ne zna šta da odgovori.

KIĆA: Mislim, sto posto je verna... Ana? Pa ona je divna devojka, ona te obožava. Gde bi ona... ja sam onu priču ispričao onako, tek da prekratim vreme, potpuno bezveze, šta ti je Mićo?

Mića je ozbiljan, jezivo hladan.

MIĆA: Jer ako me vara, ja sam gotov.

Kića je zastrašen Mićinom odlučnošću. Mića je hladan i neobično razložan.

MIĆA: Ubiću se, Kićo.

KIĆA: Ma šta pričaš, šta lupetaš...!!!

MIĆA: Ja sam svoje rekao. Uvedi sad te akrepe.

Kića okleva nekoliko trenutaka.

MIĆA: Šta čekaš?

Kića poslušno pobita ka vratima. Ugleda Alenu. Zastaje iznenađen. Alena ćuti. Samo tužno gleda. Kići se otme.

KIĆA: Ostala samo jedna.

Sada i Mića ugleda Alenu. Izgleda tužno. I izazi-va tugu.

MIĆA: Odlično, taman za tebe...

KIĆA: Al tvoja!

MIĆA: Ne, nema problema, pa braća smo, majku mu, slobodno se poslušil!

KIĆA: Bih ja, ali ona neće. Kaže, ti je zanimaš. Ajde, Mićo, molim te. Obećo sam devojci...

Mića duboko uzdahne. Alena gleda u pod.

MIĆA: Pa, ajde, kad si obećo...

KIĆA: Tako je Mićo, to je burazer, to je pravi...!

MIĆA: ...al da mi daš da zovem Anu!

KIĆA: Kreten... Ja sam taman pomislio da smo se mi dogovorili. Pa ne mogu da radim samo za telefon. Koliko smo se računa naplaćali, peglicu bi do sad kupili!

MIĆA: Ma, sahrani se u peglici, budalo!

KIĆA: Šta si rekao?

MIĆA: Ništa.

Kića je zaista uvreden.

KIĆA: To mi je hvala.

Mića ćuti.

KIĆA: Sram te bilo.

MIĆA: Izvini, Kićo. Stvarno nisam hteo.

Mića se konačno obrati Aleni. Nakašlje se pa izusti.

MIĆA: Dobri den.

Čehinja klimne glavom, stidljivo. Čute.

KIČA: Gde je druga otišla?

Kića se pomaže rukama kad govori češki. Ili kad misli da govori češki.

KIČA: Kde je...druga?

Devojka slegne ramenima.

ALENA: Pošla.

KIČA: Jel? A kde?

ALENA: Domu.

KIČA: Što?

Alena samo slegne ramenima. Čitavo vreme svojim ogromnim očima gleda Miću.

KIČA: To je moj brat...bratr...

Alena, ne skrećući pogled, pruži ruku.

ALENA: Alena.

Mića prihvati ruku.

MIČA: Mića.

ALENA: Ja vym.

MIČA: Govorite srpski?

ALENA: Ne.

Mića učuti. Ni Alena ne govori. Ona gleda njega, on gleda u pod. Kića čeka. Iznenada, Mića pogleda na sat.

MIČA: Au, ja sam potpuno zaboravio, izvinite, imam važna posla...

Mića ubrzanim korakom krene ka vratima, smeška se ljubazno Aleni. Ona ga samo gleda, pogledom tužnim, ali punim razumevanja.

MIČA: E, pa, ahaj, bilo mi je drago.

Alena mu mahne. Pomirljivo.

ALENA: Ahaj.

Mića na putu ka vratima, neprimetno uzima telefon. Kića ga na samom izlasku oslovi.

KIČA: Mićo...

MIČA: Molim Kićo?

Kića pruži ruku. Mića pruži telefon. Kića uzima.

KIČA: Sedi, Mićo.

Mića poslušno sedne. Kića pokaže Aleni stolicu pored Miće.

KIČA: Sedi i ti.

Alena odmah sedne.

KIČA (Mići): Razgovaraj.

Mića ne zna gde da počne. Ne zna ni kako.

MIČA: Dobri den.

ALENA: Dobry den.

Mića učuti, čuti i devojka.

KIČA: Mićo!

Mića se sa češkim vrlo loše snalazi, greši, muca, služi se rukama.

MIČA: A, a.....Jak se imenujete?

ALENA: Alena.

MIČA: A, da, Alena. To znam.

Mića ponovo učuti. Seti se.

MIČA: Kava?

ALENA: Ne.

Mića opet učuti. Pa progovori.

MIČA: Viski?

ALENA: Ne.

MIČA: U stvari, ni nemamo viski.

ALENA: Prosim?

MIČA: Ništa, ništa.

Alena opet slegne ramenima. Mića čuti, čuti. Pa progovori.

MIČA: Svetr leži na stole.

Alena gleda ispred sebe. Na stolu nema ničeg.

ALENA: Kde?

MIČA: Prosim?

ALENA: Prosim?

KIČA: Šta si reko?

MIČA: Svetr leži na stole. Džemper leži na stolu.

KIČA: Kakav džemper?

MIČA: Odkud ja znam kakav džemper. Tako piše u lekciji!

KIČA: Kojoj lekciji?

MIČA: Prvoj. Češki za početnike, strana jedan, ahaj, ahaj, strana dva, to sa džemperom.

KIČA: Mićo! Šta se praviš glup! Sram te bilo, devojka te gleda! Sigurno znaš još nešto da kažeš!

Mića skoči, više.

MIĆA: Znam, znam, kako ne. Je Jana prodavka? Je Petr dobri student? Je Helena v Praze? Je svetr na stole?

Mića se penje na sto. Urla.

MIĆA: Jana jest prodavka, Petr jest dobri student, Helena jest na stole! Mam rad češtinu, mam rad muža, mam rad tramvaj.

Mića učiti na trenutak.

KIĆA: Mićo, šta ti je...?

Mića odmah nastavi da urla, skačući po nameštaju.

MIĆA: To mi se hodi, to mi se hodi, to mi se hodi, to mi se ne hodi, hodi, ne hodi, hodi, ne hodi, ne hodi, hodi!!!

KIĆA: Mićo, siđi, molim te...

MIĆA: Viš? Vim! Vite? Vimo! Vimo? Vite! Viš? Vim! Dozadu, dopršedu, nahoru, nadolu, doprostršed, doleva, dodesna, doprava...

Mića dovršava umorno.

MIĆA: ...stoji, sedi, leži.

Mića legne na pod. Čuti. Kića ga gleda zapanjeno. Ne zna šta da radi. Mića počne tiho da pevuši dečiju pesmicu na češkom.

MIĆA: "Na Karlovem mostje, ruzmarinka rostje..."

Alena priđe Kići, šapne mu nešto na uvo. Kića je pogleda, ona mu klimne glavom. Kića krene ka vratima, da izade, neodlučan. Mića i dalje pevuši.

MIĆA: "Njikdo je tam ne zaliva, ona sama rostje..."

KIĆA: Mićo...

Alena ga prekine neobično odlučno.

ALENA: Jdi.

Kića neodlučan, ipak posluša. U sobi ostaju sami Alena i Mića. Mića i dalje pevuši, Alena legne na pod, kraj njega. Mića je i ne gleda.

ALENA: Laska?

Mića je samo pogleda, nastavi da peva.

ALENA: Boli?

Alena pokaze na srce. Mića je ponovo pogleda, prizna.

MIĆA: Boli.

ALENA: Ja vym.

Mića se sad uspravi. Prvi put zaista pogleda Alenu.

ALENA: Jak se imenuje?

MIĆA: Ana.

ALENA: Je krasna?

MIĆA: Jeste.

ALENA: Proč ne zatelefonuješ?

MIĆA: Nemam para. Penjize.

Alena izvadi mobilni telefon iz svoje tašnice. Pruži ga Mići. Mića gleda.

ALENA: Musiš otočit jednjicku.

MIĆA: Molim?

Alena objašnjava.

ALENA: To mobilni.

Mića okleva. Alena pruža telefon.

ALENA: Zavolej!

Mića oklevajući uzme slušalicu.

MIĆA: A penjize?

Alena rezignirano odgovori.

ALENA: Ja mam penjize...

MIĆA: Sigurno?

Alena energično klima glavom.

ALENA: Urcitje...

Mića brzo okreće broj. Dobija vezu.

MIĆA: Halo, halo... Dobro več tetka Nado, Mića ovde... Jović, Mića Jović... Iz Praga, jeste... pa dobro sam, hvala, kako ste vi, kako zdravlje...?

Mića je ljubazan ali i veoma nestrpljiv. S one strane žice, "Tetka Nada" je, izgleda, detaljna kao lekari u viziti. Mića sluša, ne može da "dosluša". Kića tokom ovog razgovora nečujno ulazi natrag, u stan. Sa strepnjom, iza Mićinih leđa, prati razgovor. Alena stoji u kuhinji, ne gleda Miću, ali sluša.

MIĆA: Aha... aha... aha... biće bolje... aha... bubreg, aha... pa šta ima veze, imate drugi... aha... a i drugi, znači, aha...

Kića tiho kaže Aleni.

KIĆA: Kako si mogla, zašto si mu dala telefon, zašto...

Jednim energičnim potezom ruke, Alena prekine Kiću. On učuti. Mića nastavlja.

MIĆA: ...pa dobro, Tetka Nado, baš lepo, hoću reći, baš mi je žao, recite mi jel Ana tu?... Nije... Već je otišla... A kad?... Prošle nedelje, aha.

Mića se, sa zakašnjenjem, iznenadi.

MIĆA: Kako to mislite prošle nedelje?... Ne, ne znam... Ne, nije mi Kića ništa rekao, a šta je to trebalo da mi kaže...?

Mića čuti sluša. Kića zabrinut. Alena samo stoji.

MIĆA: Aha... aha... aha... biznismen, razumem... aha... desilo se, razumem... da, da da, baš lepo... da, da... divna svadba... i serviz... baš mi je krivo što nisam mogao da dođem... ne ne ljutim se, taman posla... nisam razočaran...

Mići poteku suze.

MIĆA: ...mladi, pa jeste, ovo je nešto drugo... da nisam otišao... morao sam...

Mića više ne kontroliše suze. Trudi se da ga glas ne oda.

MIĆA: Dobro, tetka Nado, moram sad da prekinem... jeste, ja sam dobro... i on je dobro, hvala na pitanju... nema problema, sve je u redu... čuvajte se... sretna i vama.

Mića prekine vezu. Grčevito stegne telefon u šaci, kao da bi tako da zaustavi suze. Alena istog trenutka krene da posluje po kuhinji, kao prava, spretna domaćica. Kića počne bojažljivo.

KIĆA: Mićo... nisam znao kako da ti kažem...

Kića zaista ne zna šta da kaže. Neprijatnost u njemu, pretvori se gotovo u ljutnju.

KIĆA: Jebi ga, javila je mama, stvarno nisam znao kako da... ma što ja uostalom, de sam ja za

to, ne znam ja ništa, pusti me, bre, zajebi...!!!

Mića i dalje čuti, ne gleda brata. Alena sve brže radi po kuhinji. Kiću boli Mićin bol.

KIĆA: Mićo...

Mića čutke plače. Slomljen. Kića pokuša da zagrlj brata, Mića se istog trenutka otme.

MIĆA: Koj ti kurac, šta se vataš!?

Kića zanemi. Mića je odlučan, ali ne i veseo. Tragovi predhodnih događaja, zauvek će ostati u njemu. Njegov osmeh postaje grčevit, njegova odlučnost previše stroga. Alena donosi kafu.

ALENA: Kava?

MIĆA: Odlično, baš mi se pije...

Alena se samo nasmeši. Kića gleda, ne snalazi se najbolje. Pokušava da se uključi.

KIĆA: Hvala za telefon. Penjize sada nemamo, ali vratićemo, sto posto...

ALENA: Ne, nenji tršeba...

Kića mune Miću i promrmlja u pola glasa.

KIĆA: Ima Alena para. Tata joj je mesar i...

Mića ozbiljno, tužno, prekorno, nekako prvi put zrelo pogleda brata.

MIĆA: Dobro je...

Mića ustane i ode do magnetofona. Pusti mambo, pride Aleni, gleda je trenutak a onda joj poljubi ruku. Alena je prijatno iznenadena ovim obrtom. Mića je podiže sa mesta i uhvati u snažni, mambo zagrljaj.

MIĆA: Dobro je.

Počinju da igraju. U početku je Mića malo nesiguran, kao i Alena, uostalom. Što više traje, međutim, njihova igra postaje sve savršenija. Izgledaju kao neko ko bi mogao pobediti te večeri u "Lucerni".

Mrak

SCENA II

SIDNEJ, AUSTRALIJA

Stan, ne mnogo različit od onog iz predhodne scene. Nešto uredniji, ili bolje, na drugi način neuredan. Dečije igračke, flašice i drugi atributi koji označavaju bebu u kući. Okićena jelka, sto postavljen za četvoro, za svečanu, novogodišnju večeru. U sobi nema nikog, samo se iz off-a čuje neprestani plač novorođenčeta. Plač kontinuiran, dosadan, nesnošljiv. U sobu ulazi Sanja, u naručju nosi bebu. Prati je Miloš.

SANJA: Hoće li ovo dete ikada prestati da plače!!! Ajde Džoni, budi dobar, učini mami. Hajde, srećo, prestani.

Sanja ljulja bebu, za nijansu energičnije nego što bi trebalo.

MILOŠ: Mislim da ga mnogo tresesh.

SANJA: Evo ga, doktor akušerskih nauka, ajde, majke ti, što ga ti ne uzmeš, kad znaš bolje?!

MILOŠ: Znaš da plače kad ga ja uzmem.

SANJA: A kod mene ne plače? Džoni, molim te, učini mami da se ne ubije, baš na Novu godinu!

Beba i dalje, nesmanjenim intenzitetom plače. Proizvodi priličnu buku, nesnosnu, Sanja i Miloš moraju da se nadvikuju sa detetovim plačem.

MILOŠ: Jesi li izvadila meso iz rerne?

SANJA: Koje meso? A meso, nisam! Ne mogu ja na sve da mislim, idi ti radi nešto!!!

Miloš ode do čajne kuhinje, na desnoj strani. Otvori rernu.

MILOŠ: Kad si stavila meso?

SANJA: Nemam pojma, pre jedno pola sata.

MILOŠ: Pomaklo se nije.

Beba učuti, tek da se malo odmeri.

SANJA: Izgleda da se umorio.

Miloš, zatvarajući vrata od rerne, slučajno zalupi malo jače. Beba istog trenutka opet glasno zaplače.

SANJA: Pa šta radiš čoveče, taman se smirio!!!

MILOŠ: Slučajno sam. Ručka je masna. A meso je potpuno živo.

SANJA: Nemoguće. Čuti, Džoni, molim te. Ne mogu da te slušam više! Trebalo bi da je već gotovo. Koliko je sati?

Miloš pogleda na sat, zatim nasloni uvo na njega.

MILOŠ: Nemam pojma. Stao je.

SANJA: To samo tebi može da se desi. Jesam ti rekla da treba da kupiš bateriju! Džoni, molim te... ovo dete je nesnosno!!!

Dete je stvarno nesnosno. Plače iz glasa.

SANJA: Miloše, molim te, uradi nešto, ja ne mogu ovo više da izdržim!!!

Miloš zagleda meso u rerni.

MILOŠ: Šta da uradim?... a, pa da. Nisi ni uključila šporet.

SANJA: A što ga nisi ti uključio?! Ionako je tvoja ideja bila da kod nas organizujemo doček! Džoni, zaveži!!!

MILOŠ: Nema problema, nije ništa strašno. Evo uključio sam rernu, biće gotovo za čas.

SANJA: Sad je kasno. Oni samo što nisu došli!!!

MILOŠ: Ima još vremena...

SANJA: Odkud ti znaš koliko vremena ima, kad ni bateriju na satu nisi u stanju da promeniš! Ajde da smo u Beogradu, pa da nema svoč radnje...

MILOŠ: Ima.

SANJA: Šta kažeš?

MILOŠ: Ništa. Zaboravio sam. Nije važno, Sanja, nemoj da se nerviraš.

SANJA: Udaviću ovo dete, časna reč!!!

Miloš uzima dete iz Sanjinih ruku.

MILOŠ: Odi Nikola. Dođi kod tate. Pa šta i ako dođu, sačekajte malo. Ne moramo odmah da jedemo.

SANJA: Ne moramo mi ništa!!! Tvoja ideja je bila da zoveš goste, ja nemam ništa s tim!

Beba zaurla glasnije nego ikad.

MILOŠ: Mislim da je mokar...

SANJA: Zabole me!

Miloš nosi dete, uzima plastificirane pelene. Presvlači dete.

MILOŠ: E, zamisli da si u Beogradu, pa da nemaš Pampers. Morala bi da pereš i da sušiš pelene.

SANJA: Pa šta onda. Moja majka je i prala i sušila pelene, pa šta meni fali?!

Miloš je pogleda.

MILOŠ: Ništa.

SANJA: Jel to gospodin ciničan, il se meni samo čini?

MILOŠ: Čini ti se.

Miloš završava povijanje deteta, koje za trenutak učuti. Sanja počinje da urla, kroz suze.

SANJA: Da ideš ti malo u pičku materinu, znaš!

Beba istog trenutka počne da urla iz sveg glasa. I Sanja urla, nadjačavajući bebu.

SANJA: Što nisi našao neku bolju, ako ti ja ne valjam, je li!!! Što, imao si šta da ponudiš, od životnog prostora - prostrani dvosoban stan na sunčanom Banovom brdu, keva kao bonus dođe za džabe. U većoj sobi, naravno. Od prevoznog sredstva, svakodnevna vožnja crvenim mercedesom GSB-a, koja nudi druženje, nova poznanstva, čistu avanturu...

Miloš je smiren. Ipak, ne izdrži.

MILOŠ: A što ti nešto nisi ponudila?

SANJA: Ja? A čiji tata je, molim te, platio karte dovde? Da nije možda tvoj?

MILOŠ: Nije.

SANJA: I ko je dao lovu za prvo vreme, ko? Da nisi možda ti!?

MILOŠ: Nisam. Tvoj čale je sve platio.

SANJA: Tako je, on je sve platio!!!

MILOŠ: Jel sad u redu?

SANJA: Nije u redu!.... I nije on za tebe čale. On je moj otac. Neću da čujem da ga zoveš čale.

Miloš pokuša da napravi šalu.

MILOŠ: A, ne, neću ga ja ni zvati. Rekao je da će se on javiti!

Miloš se nasmeje, Sanja ga samo prezrivo gleda. Uzima mu dete iz naručja. Dete je začudo, trenutno, prestalo da plače.

SANJA: Uopšte nije smešno.

MILOŠ: Ajde, Sanjice, nemoj da si tako nervozna. Pa Nova godina je, naša prva Nova godina u Sidneju, napolju je toplo, sunce sija, zamisli sad kako je u Beogradu. Hladni stanovi, kod mene sigurno ni nema tople vode. Znaš, uvek za novaka nestane tople vode. Svi bi da se bar tog dana operu, pa onda, valjda zbog potrošnje, nema vode za sve...

SANJA: To ti je zato što živiš na Banovom brdu. Mi u centru imamo bojlere.

MILOŠ: Vidiš, nisam o tome do sad razmišljao. Fenomen kupanja pred Novu godinu. Želja za promenom, želja da se speru sve ružne stvari, nada u taj novi period koji dolazi...

SANJA: ...nada da će da se pojebe nešto na žuru, kad se svi napiju!

MILOŠ: Što si prosta.

SANJA: Ti si mi pa mnogo učen. Završio čovek sociologiju i misli da je genije! U svemu vidi nešto neobično, neki fenomen. Ljudi se peru jer bi da jebu i tačka.

Miloš se povlači.

MILOŠ: Stvarno si prosta.

SANJA: Ko te jebel!

Miloš i Sanja neko vreme čute. Sanja ljuljuška bebu, koja je, izgleda, konačno zadremala. Miloš postavlja tanjire na sto. Jednim udari, nešto energičnije.

SANJA: Ne moraš toliko da treskaš tim tanjiri-ma. Ako te mrzi, ja ću.

MILOŠ: Slučajno sam.

SANJA: Uostalom, to su tvoji gosti.

MILOŠ: Mislio sam da ti je Kaća drugarica.

SANJA: Kaća? Odakle ti ta ideja, majke ti? U Beogradu se nikada nismo družile. Ma, nismo se podnosile!!!

MILOŠ: Mislio sam da su se odnosi popravili.

SANJA: Je li majke ti, dok si to mislio, je si na mom visio?!

Sanja se pakosno smeje. Miloš je rezigniran.

MILOŠ: To, osim što je vulgarno, nije ni logično. Na čemu bih ti ja visio?

SANJA: Kako na čemu. Pa na kurcu.

Sanja ponovo prasne u isti, pomalo neurotičan smeh.

MILOŠ: Ti to ni nemaš.

SANJA: Šta nemam?

MILOŠ: Pa to.

SANJA: Misliš, kurac?

MILOŠ: Sanja, ja sam te zamolio...

SANJA: ...doku, kitu, pajser možda....?

MILOŠ: Sanja, stvarno...

SANJA: ...mambu, zmiju, močugu, šipku, čevap, mikrofon, crevo....!!!

MILOŠ: Ne čujem te.

SANJA: Čuješ, odlično.

MILOŠ: Ne čujem te.

SANJA: Čuješ, čuješ!

Miloš besno vikne. Glasno. Preteće.

MILOŠ: NE ČUJEM!!!

Beba, probuđena vikom, zaurla. Sanja je ipak zaustavljena, barem na trenutak. Gleda Miloša kao da odmerava da li sme da nastavi. Zatim produži, defanzivno, ublaženo.

SANJA: Što vičeš, vidiš da si ga uplašio...

Zvono na vratima.

SANJA: Samo su mi još oni falili!

Miloš odlazi ka vratima, otvara ih. U stan ulaze Kaća i Dule.

KAĆA: Jesmo poranili?

Sanja ustaje sa stolice, polazi u susret gostima.

MILOŠ: Ne, ne. Taman na vreme.

Sanja i Kaća se ljube, muškarci se rukuju.

SANJA: Dobrodošli...

Sanja krene tri puta da se poljubi sa Kaćom, Kaća prihvati samo dva puta, tako da Sanja ostane da "visi".

KAĆA: Jao, izvini, ja sam se izgleda odvikla od tog seljačkog običaja, ljubljenje tri puta...

Sanji nije pravo i to je očigledno. Kaća poljubi Miloša dva puta.

SANJA: Ja se u stvari sa najbližima ljubim samo jednom...

Sanja Duleta poljubi samo jednom.

SANJA: To mi je nekako najintimnije. Kako si Dule?

DULE: Dobro...

Kaći nije pravo i to je očigledno. Unosi se u lice detetu.

KAĆA: Kako si mi ti, mališa? Vidi šta ti je tetka-Kaća donela....

Kaća vadi iz tašne nekakvu igračku koja svira.

KAĆA: Vidi, Nidžo, to ti je od tvoje tetka Kaće...

Beba, naravno, zaurla. Jače nego ikad. Sanja uzima poklon, izmiče se sa detetom.

SANJA: Hvala, nije trebalo...i molim te, nemoj da ga zoveš Nidža. To mi je odvratno. Ime mu je Džoni.

KAĆA: Ja sam mislila da je simpatično, kao šatrovački: Nidža-Džoni...

MILOŠ: Ime mu je Nikola, a ne Džoni.

SANJA: Al nije ni Nidža!

MILOŠ: Nećemo sad o tome.

SANJA: Jebi se.

Situacija je neprijatna. Svi ćute. Tišinu prvi prekinu Dule.

DULE: Domaćine, jel ima u ovoj kući nešto da se popije!

MILOŠ: Ima, kako da ne!

Miloš iznosi viski na sto.

MILOŠ: Ko će s ledom, ko će bez leda...?

DULE: Šta imaš? Džoni...

Dule misli na viski marke Džoni Voker.

KAĆA: Eto, vidiš da je glupo da ti se dete zove Džoni. To je isto, kao da si ga u Beogradu zvala Baltik. Ili Žuta Osa.

Kaća se smeje. Sanja nije pravo.

DULE: Je li, a gde ti je ono od prošli put?

MILOŠ: Kajsijevača?

DULE: Jeste, ona užička...

MILOŠ: Nema više. Popila Sanja.

KAĆA: Opa! Nisam znala da si i ti ljubiteljka tih ruralnih obeležja!

SANJA: Nisam popila, nego sam stavljala obloge. Boleo me zub.

KAĆA: Pobogu, Sanja, ova država je barem bogata pejn kilerima. Nema vremena kapitalizam za zubobolju, glavobolju, srdobolju... Samo si ideš u samišku i kupiš lek.

SANJA: Ne znam Kaća da li si primetila, ali ja sam majka maloletnog deteta, takozvane bebe, koju još uvek dojam. I ne bih htela da se u mom mleku nađe bilo kakava hemija, da ga od malih nogu navučem na analgetike.

KAĆA: Pa si zato izabrala onaj otrov. Alkohol, šezdeset procenata, baš dobro za dete!

DULE: Stvarno, Sanja, onakvu rakiju da rasipaš...

KAĆA: I ti Dule, od kad si ti u tom seljačkom fazonu? U Beogradu si uvek pio viski, rakiju nisi hteo ni da omirišeš, a sad mi već danima kukaš za tom brljom!

MILOŠ: Nije to brlja. To je prava domaća rakija. Moj ćale je lično peče na placu.

KAĆA: Takvi alhemičarski izleti su, srećom, u ovoj civilizovanoj državi, zakonom zabranjeni. Ja bih molila jedan viski, sa puno leda i čašu vode, sa strane, ako ne tražim previše.

DULE: I meni isto. Led i voda ne treba.

KAĆA: Što ne uzmeš odmah flašu, pa nek te priključe otrovenozno. Što da dangubiš...?

MILOŠ: Kaća, molim te, pusti čoveka da popije piće. Nije svaki dan Nova godina.

KIĆA: Ma nek pije, šta me briga!

Miloš svima toči piće.

MILOŠ: E, pa živeli.

DULE: Živeli.

KAĆA: Čin-čin!

Sanja ćuti. Svi se kucaju.

KAĆA: Pa Miloše, kako je u ofisu?

MILOŠ: Nije loše. Od Nove godine dobijam slobodnu svaku nedelju.

DULE: Ma nemoj, a plata?

MILOŠ: Plata ostaje ista. To mi u stvari dođe kao povišica. Umesto sedam, radim šest dana u nedelji, a dobijam istu kintu kao i pre.

SANJA: Bolje da si uzeo da za veće pare radiš i nedeljom.

KAĆA: Da znaš.

MILOŠ: Nisu mi to ponudili.

SANJA: Ne laži. Što ti ne bi ponudili? Nego tebe mrzi da radiš!

MILOŠ: Kako to misliš. mrzi me da radim? Pa već godinu dana radim svaki dan, bez prestanka.

SANJA: Imao si odmor.

MILOŠ: Nedelju dana. Jel ti misliš da je to dosta?

SANJA: E, molim te, idi osnuj sindikat, žali se na kapitaliste, radi šta hoćeš, samo nemoj da me gušiš. *(Duletu)* Kako je kod tebe, u šopu?

DULE: Dobro je...

Kaća prekida Duleta.

KAĆA: Molim te, Sanja, nije to nikakav šop, to je prodajna galerija antikviteta!

DULE: Pa dobro, nema veze...

KAĆA: Ima veze, Dule, ima veze! Ovako izgleda kao da si ti prodavac!

DULE: A nego šta sam?

KAĆA: Ti si galerista.

DULE: Daj, Kaća, ne lupetaj! Kakav galerista... */Milošu/* Sipaj mi još jedan.

KAĆA: Molim, te, Dule, ti si završio istoriju umetnosti i radiš u galeriji. Znači - galerista si. To se tako kaže. Pogledaj u rečnik!

Sanja podmeće svoju čašu dok Miloš toči Duletu viski.

SANJA: Sipaj i meni.

MILOŠ: Ti ne možeš. Zbog Nikole.

SANJA: Ma, hajde, molim te. Neće ništa da mu fali.

Miloš je odlučan.

MILOŠ: Ne može.

Sanja razočarana.

SANJA: Jedi govna.

KAĆA: Mogli bi, u stvari, da kupimo dve infuzije, da ih priključimo oboje na flašu i Duleta i malog. Što da se muče, pa da budu cimeri u šok-sobi...

Kaća se smeje, Sanja ustaje.

SANJA: Jedi i ti govna.

Sanja kreće sa detetom u sobu.

KAĆA: U što smo osetljivi.

Sanja utučena.

SANJA: Idem da ga stavim da legne.

Sanja izlazi.

MILOŠ: To je ta postnatalna kriza.

DULE: Jeste, znam ja. Čitao sam o tome.

KAĆA: Ti si čito! Gde si, majke ti, ti to čito. Od kako smo došli ovde, nisi uzeo u ruke ništa što nema loptu na naslovnoj strani. A da, može i reket ili skija. Drugo te ništa ne zanima!!!

DULE: Nemoj tako. Čitam i "Australijan Loteri Vikli".

MILOŠ: Šta ti je to?

DULE: Časopis za sportsku prognozu.

Dule počne da se smeje.

DULE: Sipaj mi još jedan.

MILOŠ: Nisam znao da to ima.

KAĆA: Pa nisi se konsultovao s ekspertom.

Miloš ustaje.

MILOŠ: Izvinite. Idem da vidim da li joj treba pomoć.

KAĆA: Samo napred. Dule je tek kod prve flaše. Duga je noć.

Miloš odlazi u sobu gde je Sanja. Dule sam sebi toči piće.

KAĆA: Molim te, malo se obuzdaj. Treba još bar pet sati da sedimo ovde.

DULE: Niko te nije terao da dolaziš...

KAĆA: Ma nemoj, a čija je ideja bila da slavimo Novu godinu sa njima?

DULE: Ja sam mislio da će ti to biti prijatno. Ipak se sa njima družimo...

KAĆA: Družimo se, zato što smo ovde. U Beogradu im u kuću ne bih privirila!!! Seljaci...

Dule opet toči viski.

DULE: Zvala je keva jutros. Jesam ti rekao?

KAĆA: Nisi. Tvoja ili moja?

DULE: Moja. Da javi da se Ana zaposlila.

KAĆA: Ma nemoj, a gde?

DULE: Na teveu.

KAĆA: Na teveu? Ana Simović? Tvoja sestra Ana, ista ona što frflja?

DULE: Pa nemam drugu sestru.

KAĆA: Čekaj, ona što joj jedno oko beži malo u stranu!?!

DULE: To za oko ne znam. Čita vesti i vodi top listu.

KAĆA: Eto ti. Pa ne, ako je ona stigla do televizije, onda stvarno...! Ta mala. Pa ona nije ništa ni završila!!!

DULE: Ana studira.

KAĆA: Studira, jeste. Geografiju. A ja sa diplomom žurnalistike mogu da se zaposlim u Geokarti! Da crtam mape, je li?

DULE: Pa, dobro, nemoj da besniš, ja sam ti samo onako ispričao, kaže mama, ceo komšiluk je ponosan.

KAĆA: Ona mala, majku li joj njenu! Jel vidiš kako je profitirala!? Jel vidiš!? Ne, pa ona je direktno moje mesto ukrala, razumeš! Moje!!!

DULE: Čekaj, bre, Kaća, kako tvoje? Kakve to veze ima s tobom. Pa ti nisi nikad ni radila na televiziji...

KAĆA: Nisam! Jer nisam mogla da dođem na red od takvih!!! Ispite sam davala u roku u junu i septembru nisi mogo da me vidiš u "Em Džiju" i samo sam jednom, jednom za četiri godine studiranja otišla na Kop na skijanje! Jel istina!?!

DULE: Istina je. Išla si na Brezu.

KAĆA: To sam išla da se odmorim. Od napornog rada, od knjige!!! A ona, mala, zavrтела dupetom levo-desno i tras: na televiziju!!!

DULE: Čekaj, bre, Kaća, to mi je sestra... I otkud ti znaš kako je dobila posao? Mama kaže da je bila audicija.

KAĆA: Znam ja te audicije! Obim grudi i broj telefona, to je jedino što se traži!!! Bar da ima neke sise...

DULE: Jao, Kaća...

KAĆA: Šta, Kaća, šta? I zato te je majka zvala, da ti to priča! Jel im zato šaljemo pare? Tvoja majka mene nikad nije volela! Nikad!!!

Dule se trudi da urazumi Kaću.

DULE: Kakve sad veze ima moja majka...?

KAĆA: Ima! Ima! Oni su krivi! Oni su krivi što ja sedim ovde, umesto da sam kod kuće, sa svojim društvom, svojim prijateljima, da radim posao za koji sam se školovala i da od svoje, sopstvene, zaradene love, mogu pristojno da živim!!! Tvoj otac i tvoja majka i milioni takvih, koji su u pauzama pečenja rakije na placu i klanja prasića po kadama, glasali za one zlikovce, za lopove i kriminalce!!! Zbog njih ja nisam mogla da ostanem u svojoj zemlji, u svom gradu, zbog dođoša iz raznih Gurguzovaca i njihovih zemljaka odande, koji su mi odredili i vlast i život i sudbinu!!!

Kaća završi. Očajna, uznemirena, potrešena, gleda Duleta.

DULE: Glasali su, to je istina. Ali ja ne mogu da ih ubijem zbog toga.

KAĆA: Mogao si da ih promeniš.

DULE: Kako da ih promenim? Kako...?

I Kaća i Dule začute. Dule doliva i sebi i Kaći piće. Piju čutke, svako zagledan u svoju čašu.

Čuje se tresak iz susedne sobe, kao da je, na primer, plastična kada porušila igračke, zatim se čuje plač malog Nikole.

KAĆA: Evo ga ovaj opet... (vikne) ...Jel treba neka pomoć!!!!?

SANJA (off): E, dođi molim te, ako te ne mrzi!

KAĆA: Evo, odmah!!! (Duletu) Idi vidi šta hoće.

Dule poslušno ustaje, odlazi u sobu odakle se čuju glasovi. Na vratima se mimoiđe sa Milošem, koji nosi flašicu.

KAĆA: Šta je bilo?

MILOŠ: Ništa, moram da prokuvam vodu. Sad će se valjda smiriti.

Miloš dolazi do šporeta, stavlja posudu za prokuvavanje vode za dete. Leđima je okrenut Kaći. Oboje čute. Kaća progovori ne gledajući ga.

KAĆA: Zašto nisi došao sinoć?

MILOŠ: Kad?

KAĆA: Sinoć posle posla. Bio je dogovor.

MILOŠ: Sinoć... nisam mogao.

Kaća ustaje od stola, polako prilazi Milošu.

KAĆA: Zašto?

MILOŠ: Nikoli nije bilo dobro.

KAĆA: Šta mu je bilo?

MILOŠ: Temperatura.

Kaća pride Milošu, priljubi se uz njegova leđa, obuhvati ga rukama.

KAĆA: Čekala sam te...

MILOŠ: E, Kaća, nemoj molim te, mogu da uđu...

KAĆA: I ja sam imala temperaturu. Satrdej Najt Fiver. Znaš kako mrzim da sam subotom sama...

Kaća spretno otkopčava Miloševu pantalone, dok on pokušava da se odupre.

MILOŠ: Ti izgleda stalno imaš temperaturu...

KAĆA: Imam. A posebno sad.

MILOŠ: Kaća, molim te, pa tu ti je muž, a i Sanji nije dobro. Plakala je...

KAĆA: Sa onakvom guzicom i ja bih plakala!

Kaća je već uspela da, lako zadigavši suknju, Miloša i sebe postavi u situaciju koja vodi ka takozvanom koitusu "od pozadi".

KAĆA: Ajde samo malo. Samo da vidimo kako je.

Miloš pokušava da se odupre.

MILOŠ: Znamo kako je, Kaća, molim te...

Kaća lomi Milošev otpor. Odnos započinje.

KAĆA: Jel znamo...?

MILOŠ: Znamo...

Oboje su seksualno uzbuđeni. Miloš deluje smešno, dok Kaća potpuno vlada situacijom.

KAĆA: Pa, kako je, Miloše?

MILOŠ: Dobro...

KAĆA: Kolko dobro?

Miloš je, očigledno, u stanju orgazma.

MILOŠ: Ja-ko do-bro!!!

Sledećeg trenutka Kaća hitro spušta suknju.

KAĆA: Ma nemoj, nisam primetila!

Miloš zakopčava pantalone, pognute glave. Kaća se uputila ka kupatilu.

MILOŠ: Gde ćeš?

KAĆA: Da ispričam Sanji.

Miloš se iskreno prepadne.

MILOŠ: Jesi normalna?!?

Kaća se nasmeje.

KAĆA: Šta si se usro? Idem u kupatilo.

MILOŠ: Molim te, Kaća, nemoj da psuješ. Ne stoji ti.

KAĆA: E, to sranje zadrži za svoju ženu. Ona je dovoljno neurotična, da može i da upali.

Kaća je gotovo izašla. Miloš progovori.

MILOŠ: Kaća!

Kaća se okrene.

MILOŠ: Opet nisi svršila?

KAĆA: Šta to tebe briga!!!

Kaća uđe u kupatilo, zalupi vratima. Istog trenutka, otvaraju se vrata od sobe. Pojavljuje se Dule.

DULE: Pita Sanja gde je ta voda.

MILOŠ: Voda? A, voda, evo odmah...!

Miloš uzima flašicu. Dobacuje Duletu.

MILOŠ: Daj joj, molim te.

Dule otvori vrata, pruži flašicu, zatvori ih. Dode do stola, sedne.

MILOŠ: Hoćeš još jedan viski?

Dule već toči sam sebi viski.

MILOŠ: Mnogo piješ.

DULE: Mnogo pijem, a ne napijam se.

Miloš ga zagleda.

MILOŠ: Stvarno. Uopšte ne izgledaš pijan. Nisi mnogo popio?

Dule Milošu pokazuje flašu, u kojoj ima pića samo na dnu.

MILOŠ: Mnogo si popio. Pa kako onda nisi pijan?

DULE: Tako.

MILOŠ: To je nemoguće.

DULE: Jebi ga. Ja sam fenomen.

MILOŠ: Pa kako bre, čoveče, još se sećam kad si se na Kićinom ispraćaju ušibao tako da sam te vozio u urgentni centar. Ispirali ti stomak od pola litre vodke.

DULE: To je bilo drugo vreme.

MILOŠ: Pa i to što kažeš.

Obojica učute. Dule pije.

DULE: Gde je Kaća?

Milošu je neprijatno.

MILOŠ: U kupatilu... Boli je stomak.

DULE: Žene. Jebo ih onaj ko ih izmisli.

MILOŠ: Nemoj tako, Dule...

DULE: A da, izvini. Ti si druga priča, to za tebe

ne važi. Ti si sad porodičan čovek, žena, dete, sve po propisu...

Oboje začute.

DULE: E, reci, majke ti, je si li ikada mislio da će se sve ovako završiti... Do juče si bio najveći jebač u gradu, perspektivan sociolog s intelektualnom žvakom. Ne psuje, ne pije, nije džiber, ribe su se palile na to...

MILOŠ: Pusti sad to, to vreme je prošlo...

DULE: Pa to ti i kažem. Je si se nadao da će tako brzo da prođe. Da ćeš za godinu dana da postaneš muž, otac, hranilac porodice, službednik ugledne sidnejske firme za nekretnine...

MILOŠ: Pa to sa nekretninama mi baš nije padalo na pamet...

DULE: ...da ćeš da se raduješ svakoj slobodnoj nedelji, koje su, do duše, u početku bile retke, ali i to je bolje, jer kad radiš non-stop, nemaš kad ni da trošiš lovu...

MILOŠ: Zato Sanja ima puno slobodnog vremena.
DULE: Jeste, ali imala je i u Beogradu. Samo tamo ti nisi imao šta da joj ponudiš.

MILOŠ: Znaš šta, Dule, nisam ja baš tako hteo... odmah sve, ženidba, dete... Hteo sam prvo malo da živimo, da probamo...

Miloš učuti, zamisli se.

MILOŠ: Čale nije hteo da joj da da živimo nevenčani.

Dule počne da se smeje.

DULE: Divlji brak, ta šema...?

MILOŠ: Pa jeste. I onda sam se oženio. Posle kad je rekla za bebu, bilo mi sve jedno... Sad bar imamo gde, imamo stan i pristojnu lovu.

DULE: Ja sam imo stan, onaj babin, na Zvezdari. Al imo sam i babu. Kaća kaže da ju je to seksualno osakatilo, da je baba ubila njen libido...

MILOŠ: Kako, majke ti...?

DULE: Kaže da nas je slušala. Da je tačno znala kad ćemo da se karamo, pa se onda primiri i sluša...

MILOŠ: Što bi vas baba slušala?

DULE: Otkud znam, Kaća kaže, da bi drkala.

Miloš se zgrozi.

MILOŠ: Odvratno....

Zatim se zamisli.

MILOŠ: Kako baba može da... mislim, stara je.

DULE: To sam joj i ja rekao. Onda je ona rekla da sam Edipovac. E, aj majke ti, ti si ti si to imao na faksu, jel može čovek da ima Edipov kompleks prema babi?

MILOŠ: Ma, gde može... U stvari ne znam. Nismo to učili.

Dule doliva piće.

DULE: I ja je oženim, prodam Vartburga, ploče i zvučnike, pa na put. Čim smo seli u avion, baba umre. Keva kaže od tuge.

Dule začuti. I Miloš čuti. Zatim se doseti.

MILOŠ: Pa znaš šta, ako je od tuge.... možda je stvarno bila nastrana.

DULE: Jebi ga. Možda....

I Miloš i Dule ponovo začute.

DULE: Šta si rekao, gde je Kaća?

MILOŠ: U kupatilu. Boli je glava.

DULE: Ja sam mislio da je stomak.

Milošu je neprijatno.

MILOŠ: Pa, to stomak... nemam pojma, nešto joj fali.

DULE: Aha... Je li Miloše, jesmo li mi prijatelji?

MILOŠ: Jesmo, Dule. Prijatelji smo.

DULE: A jel imaš ovde boljeg prijatelja od mene?

MILOŠ: Znaš šta Dule, nemam ni boljeg ni goreg. Ti si mi jedini.

DULE: E dobro, to znači da sam i najbolji!

MILOŠ: Pa znači...

DULE: Jel to znači da među nama nema tajne?

Miloš ustane, neprijatno mu je.

MILOŠ: Koj ti je, bre, Dule, vidiš da si se ipak napio!!!

Dule ustaje, grli Miloša. Veoma je pribran. Sasvim trezan. Snažan zagrljaj.

DULE: Nisam pijan Miloše. Od kako sam

došao ovde, od one prve noći, kada sam ležao budan u hotelu, kada sam gledao u cevi radijatora, u bubašvabe koje idu pravilnim redom, u koloni, sklanjajući se da propuste jedna drugu, od kako sam ih brojao i njih i ovce i stada kengura, ne bih li barem malo odspavao, od tada, ja više nikada ne mogu da se napijem, Miloše. Jednostavno, nije mi ništa. Ništa.

Kaća izlazi iz kupatila. Stoji iza leđa obojici. Dule nastavlja.

DULE: A znaš zašto? Zato što sam se tada, te noći, u tom šugavom hotelu, dok je moja žena mirno spavala pored mene, zato što sam se usro, Miloše. Zato što sam se usro od straha. Straha od onoga šta me čeka. Od života daleko od kuće. Od života s mojom ženom. Od života, Miloše.

Dule klone, Miloš ga gleda. Kaća prilazi Duletu. Pokušava da se smeška.

KAĆA: Ti Dule stvarno umeš da napraviš atmosferu. Pravu novogodišnju...

Dule iznenada nastavi.

DULE: I nije to jedino što ne mogu, Miloše.

KAĆA: Dule, dosta je bilo....

DULE: Ima nešto još gore, Miloše.

KAĆA: Dule, kad ti kažem, dosta je!!!

DULE: Mnogo gore...

MILOŠ: Šta?

KAĆA: Zaveži!

DULE: Imam trideset dve godine, imam ženu i ne mogu...

KAĆA: Umukni!

Miloš nikako da shvati.

MILOŠ: Šta ne možeš?

KAĆA: Umukni, umukni idiote jedan!!!

DULE: Pa ne mogu...

MILOŠ: Šta ne možeš, čoveče...?

Kaća počinje da urla.

KAĆA: Laže, Miloše, lupa, pijan je...

Dule slomljen, ali na čudan način prkosan konačno izgovori.

DULE: Ne može da mi se digne, burazeru.

Kaća urla, pokušava da mu zapuši usta, da mu nadjača glas.

KAĆA: Zaveži, đubre lažljivo! Prekini, prekini odmah!!!

Duletov razarajući prkos nadačava stid.

DULE: Od straha ne mogu da jebem! Usro sam se one noći i od onda ništa!!! I zato je ti prijatelju slobodno jebi, bolje ti, nego neko drugi, bolje prijatelj, kad ja već ne mogu!!!

Dule počne da se smeje. Sanja je, neprimećena ušla u sobu. Kaća glasno plače. Miloš oborio glavu. Zatim ugleda Sanju, koja samo stoji i mirno ih gleda. Sve se utiša. Sanja tiho, odlučno kaže.

SANJA: Zaspao je.

Svi je pogledaju. Sanja dodu.

SANJA: Ohladiće se meso.

Dule se nasmeje.

DULE: Ja ću da isečem.

Dule pohita ka kuhinji, Sanja takođe, Kaća za njom

SANJA: Kaća, da mi pomogneš da začinim salatu.

KAĆA: Nema problema...

Svi su zabavljeni svojim poslovima. Miloš stoji za trenutak sam, zamišljen.

MILOŠ: Jebi ga.

Zamračenje. Čuje se plač bebe.

Mrak.

SCENA III

LOS ANDJELES, AMERIKA

Isti stan, obogaćen za jednu palmu u saksiji, ovoga puta je "pozadina" novogodišnjeg žura koji se odvija napolju, u bašti kuće. Spolja dopire glasna muzika, narodnjaci hard-core, žagor gostiju, svetla koja se prelamaju na vodi u bazenu. Toplo je, neuobičajeno toplo čak i za Kaliforniju.

Stan je prazan nekoliko trenutaka.

Zatim u stan ulazi Mara. Zatvara vrata za sobom, time donekle priguši glasnu muziku koja dopire spolja. Ne pali svetlo, seda za sto. Vadi malu lulu, koja se koristi za pušenje marihuane. Stavlja malo trave u lulu. Pali. Plamen upaljača osveti Marino lice, ali osvetli i Jovana koji sedi u fotelji iza njenih leđa. Jovan se oglasi.

JOVAN: Hi.

Mara se trgne, uplaši.

JOVAN: Im'sorry, I didn't mean to fright you...

MARA: It's OK. I was just surprised....

Mara gleda Jovana neko vreme. Kao da ga procenjuje. Ponudi mu lulu.

MARA: Want some?

JOVAN: California grass?

Mara se nasmeje.

MARA: Off course. My name is Mara.

Mara pruži ruku.

JOVAN: Mara?

Mara klimne glavom. Jovan počne da se smeje. Mara ga gleda, ne shvata.

MARA: What's funny?

JOVAN: Sorry. Hi, Mara, I'm Jovan.

MARA: Jovan? Sereš.

Jovan se smeje, vrti glavom.

MARA: Pa ti si naš?

JOVAN: Izgleda.

MARA: Pa što nisi rekao?!

JOVAN: Otkud znam. Računam, u Americi je pristojno da pričam američki.

MARA: A ti si neki pristojan tip?

JOVAN: Trudim se. Odakle si?

MARA: Iz Nju Jorka. U stvari, iz Beograda. Ali sad živim u Nju Jorku. A ti?

JOVAN: Ja sam odavde. Mislim, i ja sam iz Beograda, ali sad živim ovde. U Holivudu.

MARA: Što to dobro zvuči. A man from Hollywood.

JOVAN: Zvuči dobro, al i nije neki kraj. Od komšija, gajim samo Meksose.

Oboje, dok razgovaraju, "duvaju" marihuanu, dodaju jedno drugom lulicu.

MARA: Je li? Ja sam uvek mislila, Holivud, to mora da je nešto opasno. Ono, filmovi, glumci, šou biz, te fore. Kad ono - kesa.

JOVAN: Nije kesa. Al nije ni super. U stvari, nemam pojma. Onako, normalno je. Obično.

Ulazna vrata se za trenutak otvore, u unutrašnjost stana dopre zavijanje turbo narodnjaka. Pesma o patnji, rakiji i sreći. Ili neka slična. Čuju se glasovi, ljudi pevaju zajedno za vokalnim izvođačem sa ploče.

Jedan glas (Dač'in) se izdvoji.

DAČA(off): Đe me nađe!!!

Vrata se zalupe. Jovan i Mara se zagledaju, počnu da se smeju.

JOVAN: Uradile ga reči.

Oboje se zacene od smeha.

MARA: E, jel znaš da oni sve ove narodnjake imaju na sidiju. Nova tehnologija, čoveče....

JOVAN: Ma, to je neko doneo.

MARA: To ti ja i kažem, neko je taj užas spakovao i doneo čak ovde... E da mi je da vidim taj mozak....

Pale novu lulu.

JOVAN: Što je dobra trava.

MARA: Kalifornijska! Znaš onu pesmu: "Jo-Jo left his home, from Tucson, Arizona, for some California grass...!"

Jovan i Mara u glas zapevaju Beatlese.

JOVAN, MARA:

"Get back, get back,
get back to where you once belonged..."

Jovan i Mara se nasmeju.

JOVAN: Samo, znaš šta, kad sam letovao na Visu, u Komiži, veruj mi, na terasi sam u saksiji gajio bolju vutru od ove.

MARA: Ih, sad.

JOVAN: Kad ti kažem. Nije bila jača, al je bila bolja. Onako, smešnija. A, otkud ti ovde?

MARA: Došla sam kod drugarice, za božićne praznike.

Za trenutak dopre stravična muzika iz bašte. Zavijanje, zakivanje.

JOVAN: Odličan potez. Ovakav žur nisi smela da propustiš!

Mara se nasmeje. Oboje povlače dimove marihuane.

MARA: E, je l znaš da kapiram, ovako, kad zatvorim oči, kapiram da sam na splavu. U bloku četrespet.

Mara pojasni.

MARA: Nije da sam nekad bila, al sto posto je isto ovako!

JOVAN: Ma, ja znam ove ljude. Ne znam samo kad su se tako izdžiberisali. I znači, dolaziš iz Nju Jorka?

MARA: Aha. Tamo sam već šest meseci.

JOVAN: Pa to i nije tako mnogo. Ja sam ovde tri godine.

MARA: I, jel ti se sviđa?

JOVAN: Jel se tebi sviđa?

MARA: Nemam pojma.

JOVAN: Pa što si onda ovde?

MARA: Pa, kažem ti, zvala me drugarica na doček...

JOVAN: Molim?

MARA: Kaže, da dočekam prvu Novu godinu na plaži.

JOVAN: Ne kapiram.

MARA: Kako to misliš, ne kapiraš?

Mara i Jovan se gledaju kratko. Zatim Jovan "ukapira".

JOVAN: A ti misliš na žur!!! A ja mislio...

Jovan počne da se smeje, malo naduvano, Mara i dalje ne razume, ali smešno je i njoj.

MARA: Šta je smešno, kaži! Kaži mi, molim te, šta je smešno!

Jovan se "kida" od smeha. I Mara se zacenjuje, ali ne zna zašto. Uspeva da izgovori.

MARA: E, keve ti, reci mi šta je smešno...

Oboje u napadu "naduvanog" smeha. Jovan se prvi smiruje. Briše suze.

JOVAN: E, kakva fora...

MARA: Loša trava, a?

JOVAN: Nisam reko da je loša, nego da znam i za bolju.

MARA: E, znaš šta, nije da ja nešto duvam, u stvari ni ne duvam uopšte.

Jovan se iskreno začudi.

JOVAN: Ma nemoj, a što?

Mara se malo postidi. Promrmlja.

MARA: Izlaze mi bubuljce.

JOVAN: Šta ti izlazi?

Jovan opet počne da se smeje. Mara je pomalo uvredena.

MARA: Šta se smeješ, ozbiljno ti kažem.

Jovan se naglo uozbilji. Njegova zabrinutost deluje komično.

JOVAN: Ozbiljno? Pa gde ti izlaze?

Mara pokazuje površine na licu, Jovan se približi.

MARA: Tu. I tu.... Ma, svuda!

Jovan je ozbiljno zagleda. Veoma blizu njenom licu.

JOVAN: To nikad nisam čuo... a i ne vidim ništa.

Jovan je sasvim blizu Mare.

JOVAN: Koža ti je divna.

Jovan se zagleda u Maru, Mara u Jovana. Čute nekoliko trenutaka. Zatim Jovan progovori.

JOVAN: Ovde ti je dečko?

Mara se trgne, okrene se. Traži pogledom.

MARA: Gde?

Jovan se odmakne. "Kulira".

JOVAN: Nemam pojma, ja pitam.

MARA: A to... Nisam s dečkom, sama sam. U stvari ni nemam dečka.

Jovan je "belo" gleda.

JOVAN: Pa što se onda okrećeš?

MARA: Nemam pojma, ti si reko... zburnila sam se!

Jovan opet počne da se smeje.

Mara ga ozbiljno gleda.

MARA: Ti sto posto misliš da sam ja neka kokoška.

JOVAN: Ma jok...

MARA: E, znaš šta, nisam ja glupa!

Jovanu je još smešnije, i Mara počne da se smeje.

Ovaj "napad" traje kratko. Mara uzdahne.

Jovan čuti. Situacija je pomalo trapava.

JOVAN: Znači, nemaš dečka?

Mara negira.

MARA: C.

JOVAN: Otkud to? Mislim, dobra si riba...

Mara ga pogleda prekorno. Jovan bi da se ispravi.

JOVAN: Oću reći, interesantna si, ovako zanimljiva...

MARA: Ne seri.

JOVAN: Izvini.

MARA: Ništa.

JOVAN: Pa?

MARA: Šta pa?

JOVAN: Pa to. Kako to da nemaš dečka?

Mara se brecne.

MARA: Šta te boli dupe!

Jovan je uvređen.

JOVAN: Izvini, molim te!!!

MARA: Ništa.

Mara začuti. Ipak se odluči da doda. Tiho.

MARA: Šutno me je.

Jovanu je sad žao što je uopšte pitao. Mara ipak nastavi.

MARA: Raskinuli smo kad sam kretala. Kaže, Amerika ga ne zanima. Ima on svoje ime u Beogradu, svoj posao, prijatelje...

JOVAN: Pa jel ima?

MARA: Valjda ima.

JOVAN: A ti? Šta ti radiš?

MARA: Ja sam pijanistkinja.

JOVAN: Sereš!

Mara se nasmeje. Veselo.

MARA: Ozbiljno. A ti?

JOVAN: Ja sam glumac.

Mara zausti, Jovan je preduhitri.

JOVAN: Ne serem, ozbiljno! Diplomirao sam na FDU. I ti si s Akademije?

MARA: Aha. U junu sam diplomirala. I šta kažeš, glumac? Pa jel sam te gledala negde?

JOVAN: Ma jok. U stvari, možda jesi. Jel znaš onu reklamu, ono za tablete za... ono, neka fora za srce, na bazi belog luka...

Mara nema ni blagu predstavu. Ali trudi se.

MARA: Za srce...?

Mara pokušava da se seti.

JOVAN: Ma znaš, ona reklama, kao ja dolazim, a jedna riba meni ide u susret, kao riba opasna,

ona mala Jelena, znaš ona manekenka, što se zabavlja sa onim, vlasnikom "Zvezde"...

Mara gleda, potpuno "clueless".

MARA: Aha...

JOVAN: Nema veze, ta, neka riba dolazi, i ja kao, čuka mi nešto kao ne radi, nešto udara, čuje se ono u ofu, tdk-tdm, tdk-tdm, tdk-tdm i ja kao stanem, ona me pogleda, pruži tabletu i kaže "Dečko, ajde oladi!"...

Jovan doda, malo postideno.

JOVAN: I onda natpis, ime tih tableta.

Jovan učuti. I Mara čuti. Smešno joj je. Jovan shvata koliko je glupo to što je ispričao.

JOVAN: Ne znaš, sigurno. A i nije se puno emitovala...

MARA: Ma nemoj, baš me čudi...

Oboje počnu da se smeju. Veselo.

JOVAN: E, igrao sam ja i u školskom programu. Hemija za sedmi i osmi razred.

MARA: E, to sam sto posto gledala.

JOVAN: Sereš.

MARA: Majke mi. Ja sam redovan pratilac školskog programa. Obično, kad vežbam, mislim, ranije, dok sam vežbala, ja uključim tebe, ali bez tona, na mutavo, pa sviram i gledam slike. Volim tako nešto da mi se mrda. I onda, obično ujutru vežbam, mislim vežbala sam, ranije...

Mara začuti. Puni lulicu.

MARA: A pozorište?

Jovan se "napravi" da nije čuo pitanje.

JOVAN: A sad, ne vežbaš više?

Mara promrmlja.

MARA: Nemam klavir. A pozorište?

JOVAN: Pa zar ne znaš nekog ko ima?

MARA: Znam.

JOVAN: Pa što ti ne pozajmi?

MARA: Da mi pozajmi klavir? Ti si stvarno nenormalan. A šta je bilo s pozorišem?

Jovan pruži Mari lulicu.

JOVAN: Očeš?

MARA: Je li, je li ti to izbegavaš pitanje?

JOVAN: Koje pitanje?

MARA: Izbegavaš, izbegavaš! A što?

JOVAN: Ja stvarno ne znam o čemu ti govoriš...?

MARA: E, Jovane, ne moraš ti meni da kažeš, mislim, nema veze, ja se tebi jesam poverila za dečka, al ti meni ne moraš ništa da pričaš...

Jovan uzdahne. Ozbiljan je.

JOVAN: Nema tu šta da se priča. Igrao sam u jednom komadu. Nešto studentski, bezveze. Nas nekoliko, s klase. Spremali smo Držića za ispit, pa nam je bilo zgodno da putujemo malo po unutrašnjosti, da uzmemo neku kintu. Mislili smo, narod voli takve komade, ima tu i psovki i seksa i onako, veselo je...

Jovan učuti. Razmišlja. Mara je takođe ozbiljna.

MARA: I?

JOVAN: I ništa, igrali smo jedno pet-šest predstava po Srbiji, preko jednog ortaka smo organizovali šemu sa domovima kulture...

Mara je ozbiljna, ali i nestrpljiva.

MARA: I?!

JOVAN: I onda smo došli u neku selendru, ne znam ni kako se zvala. U svečanu salu gimnazije. Puna sala i dece i profesora. Nisu to, u stvari uopšte deca, to su već gimnazijalci, tinejdžeri...

MARA: Kapiram, kapiram, i?

JOVAN: I mi tu krenuli predstavu, "Dundo Maroje" i sad izađe taj moj ortak, on je igrao Petrunjelu, pošto smo hteli tako, tu originalnu foru da zadržimo, da muškarci igraju žene, a i ova devojka s klase nije htela da putuje, nije bitno sad, i izađe on, krene da igra, kad ono iz publike, jedan se digne i zaurla: "Vidi ga peder, mamu mu jebem, hrvatsku!"

Jovan se, kad god priča ovu priču, svaki put ponovo potrese. Mara je jednako emotivno angažovana, ali ipak joj je apsurdna izjava smešna.

Gleda Jovana nekoliko trenutaka pa prasne u smeh. I Jovanu je na neki način smešno. Nasmeje se, malo gorko.

JOVAN: Pa, jeste, smešno je...

MARA: Izvini, toliko je glupo da moram da se smejem.

JOVAN: Znam, to smo i mi mislili, i nama je prvo bilo smešno. Meni čak i bilo žao klinca, kapirao sam, sad će da ga uhvate profesori, pa da ga vode kod direktora...

MARA: Pa, zar nisu?

Jovan se uozbilji. Mara takođe.

JOVAN: Ma kakvi. Mali se to razdro, sala se zasmejala, mi kao, nema veze, nismo ništa čuli, nastavimo da igramo, kad mali ustane. Kaže: "Čuješ ti šta ti ja kažem, pička ti materina hrvatska! Ovde si našo da mi se pederišes!!!"

MARA: Ma daj...

JOVAN: Majke mi. I mi sad već stanemo, ne može da se igra od njega. Dere se, kaže, "Sad ću da vam jebem mater, samo da se popnem gore...". Mi nećemo da se nadvikujemo, čekamo da neko nešto uradi. Nastane graja, on krene kao da se izvlači iz reda, kreće ka pozornici, znaš šta i nije baš da je mali, onako krupan dečko, ovolike šake...

I mi ti tu vidimo da niko ništa ne preduzima. Ja pogledom pronadem neku profesorku, predaje srpski, s njom smo sve i dogovorili, ona gleda u pod.

Ovaj moj ortak počne da viče: "Kome ti psuješ mater" Ovaj odgovara: "Tebi, ustašo!", ja vidim, biće tuče, mahnem tetkicama gore da spuste zavesu i one spuste.

Jovan začuti za trenutak. Mara ne može da veruje šta sluša.

MARA: Au... I šta je bilo posle.

JOVAN: Ništa, kad se sve smirilo, mi odemo kod te profesorke da razgovaramo, nemam pojma, mislili smo da će da nam se izvini...

MARA: Pa zar nije?

JOVAN: Nije. Kaže, niste baš morali hrvatsku literaturu. Nije zgodno, deca su razdražljiva. Mrze Hrvate, morate da ih razumete... Ej!

Kapiraš, profesorka gimnazije, to mi prijavljuje! Da moram da razumem što maloletnici hoće da me linčuju, jebi ga, nacionalizam nije zakonom zabranjen.

Mara razmišlja o tome šta je čula.

MARA: Pa i nije.. I šta si ti onda uradio?

JOVAN: Ništa. Spakovao kofere i došao ovde. Puk'o mi film. Nemoj pogrešno da me razumeš, zabole mene i za tu profesorku, i za tog malog u nekoj vukojebini, koju nisam ni znao da nađem na karti, nego ovako... Sve mi se smučilo.

Jovan utučeno dodu.

JOVAN: Bio me sramota. Sramota od svojih...

Jovan učuti, ni Mara ne progovara. Nekakvo sumorno raspoloženje. Sede neko vreme tako. Mara se doseti, ponudi lulicu.

MARA: Hoćeš da duvaš?

JOVAN: Ne mogu.

Mara vrati lulicu.

MARA: Ni ja.

Opet oboje učute.

MARA: I, jesi se vraćao u Beograd od onda?

JOVAN: Nisam. Imao sam turističku vizu, na šest meseci. Kad je isticala, ja sam odlučio da ipak ostanem. Sad ne mogu napolje. Mislim mogu, ali onda ti nešto lupe u pasoš i ne možeš više nikad da uđeš u Ameriku.

MARA: Znam. A ipak, ovde ti je bitno da budeš, zbog posla. Holivud i to...

Jovan se gorko osmehne.

JOVAN: Aha. Holivud.

MARA: Pa jel radiš?

JOVAN: Radim.

MARA: Gde?

JOVAN: Po kućama.

MARA: Šta radiš po kućama?

JOVAN: Muving. Selim ljude, nosim stvari, razvozim.

MARA: Aha... A gluma?

JOVAN: Šta gluma?

MARA: Pa, u stvari ništa.

Oboje učute opet. Sad Jovan prvi progovori.

JOVAN: A ti? Radiš?

Mara klimne glavom.

JOVAN: Gde?

MARA: U jednoj kafani.

JOVAN: Sviraš?

MARA: Služim.

JOVAN: A klavir?

Mara ga samo pogleda.

Oboje učute. Posle nekog vremena Jovan progovori.

JOVAN: Pa, šta ćeš?

MARA: Ništa. Čekaću.

JOVAN: A šta?

MARA: Nešto.

Zatim doda.

MARA: Nešto mora da se dogodi.

JOVAN: Čekaj, pa što si uopšte došla?

MARA: U Ameriku?

Jovan klimne glavom.

MARA: Nećeš verovati. Dobila sam grin kard na lutriji.

Jovan se iskreno obraduje.

JOVAN: Ma daj, stvarno?

MARA: Majke mi. Ima ta neka državna lutrija, svake godine. Prijavila me drugarica, i sebe i mene, i mene izvuku. Bile smo u tom fazonu, najbolje drugarice, kao zajedno ćemo da palimo u svet, ona ce da pise za National Geographic, a ja ću da sviram u Karnegi Hall-u... Klinke, paljevine...

JOVAN: A gde je ona?

MARA: Gajbi. Nisu je izvukli. Čuti, bolje joj je ovako. Udala se, radi na teveu. Čita vesti i vodi top listu. Keva mi kaže da sad i čeka bebu... sve za šest meseci.

Mara tužno razmišlja.

MARA: Ona je meni učinila i sad joj se vraća.

JOVAN: Baš lepo. Pa, jel zadovoljna?

MARA: Nemam pojma. Ne razgovaramo.

Jovan Maru pogleda začuđeno.

MARA: Šta je, šta me gledaš tako! Ne razgovaramo, jer ja neću!

Jovanu ništa nije jasno, ali vidi da je bolje da ne pita. Ipak Mara sama nastavi.

MARA: Ma neću više da je vidim! Ko je, bre, ona, ko njoj daje za pravo da diktira moj život, da mi utiče na sudbinu! S kojim pravom me je stavila pred ovo iskušenje, s kojim?

Imam papire, okej, to je lepo, ali nisam ja tako planirala!!!

JOVAN: Ti nisi morala to da iskoristiš.

MARA: Pa posle ceo život da se jedem što nisam ni probala. Kako noću da spavam, a da znam da sam priliku za život kakav nikada ne bih mogla da imam u Beogradu, da sam jednostavno odbila čak i da probam! Da sam bila kukavica, čak i da vidim kako je živeti negde gde je bolje! Gde bi bar trebalo da je bolje...

JOVAN: Pa jel bolje?

MARA: Otkud znam. Može da bude. A ne mora. Treba samo da čekam.

JOVAN: Ti barem možeš da se vratiš kući.

MARA: Možeš i ti.

JOVAN: Ovo je sad moja kuća.

Oboje učute.

MARA: Koliko je sati? Nemoj da nam prođe ponoć.

JOVAN: Nemam pojma. Ne nosim sat.

MARA: Ni ja.

Ponovo tišina.

Jovan se doseti. Veselo predloži.

JOVAN: E, a kako bi bilo da se mi venčamo, mislim, prvo ti da se zaljubiš u mene, pa onda da se onda venčamo i onda ja kao tvoj muž

dobijem sređene sve papire i dozvolu za rad, i onda živimo ovde i bude nam super. A, šta misliš?

MARA: Ne može.

JOVAN: Znao sam.

MARA: A znaš zašto?

JOVAN: Zašto?

MARA: Mora prvo da se kresnemo.

Mara počne da se kikoće. Nastavlja, kroz veselo smeh.

MARA: Da vidimo, dal se slažemo, dal odgovaramo jedno drugom... Ne možemo ovako, grlom u jagode!

JOVAN: Pa, ako je takva situacija, šta ću, ne mogu da se protivim...

I Jovan se smeje. Zagrlji Maru. Poljube se jednom, veselo.

Zatim se uozbilje. Gledaju se dugo. Poljube se još jednom. Ozbiljno.

Ulazna vrata se iznenada širom otvore. Nikog nema, ali deo pesme koja dopire iz bašte, teškog narodnjaka, domaćeg porekla, veoma jasno dopre do njih.

Mara i Jovan se razdvoje.

Mara je malo postidena, gleda u pod. Ipak, nije im neprijatno.

Dača, sa vrata, zaurla iz sve snage, šireći ruke.

DAČA: Otišla si, prokletnice i pvela bebu, kako sebi, sam da priznam, da te drugi jebu!!!

Jovan se našali.

JOVAN: Jel ovaj to tebi?

MARA: Budalo.

Mara i Jovan počnu da se smeju.

Dača se iznenada uozbilji.

DAČA: Dobro veče. Šta je smešno?

Jovan i Mara tek sad "zaurljaju" od smeha. Dača se baš naroguši.

DAČA: Pitam šta je smešno?

Daču tek sad potpuno vidimo. On je, precizno govoreći, dizelaš par excellence.

Svilena jaknica, svilena košulja, sve uvučeno u pantalone sa falticama, nabrane na cipelama, par desetina santimetara, duže nego što bi trebalo. Cipele "kabriolet", otkrivaju dobar deo risa. Kosa kratka "crew cut", tipična za omladinca sa dokova Save. Kad govori, guta slogove, "č" je uvek "č", "đ" je uvek "dž" žargon ulice.

Dača je strog.

DAČA: Je li, jel bi to neko da se kači s Dačom?

Dača pokazuje na sebe. Mara se uozbilji.

MARA: Ma ne...

JOVAN: Nemam pojma. Idi pitaj Daču.

Jovan opet počne da se smeje. Dača je ozbiljan.

DAČA: Ša si reko?

JOVAN: Kažem...

Mara počne ozbiljno.

MARA: Ništa, Jovan nije baš najbolje razumeo tvoje pitanje, pa ti je predložio... da ideš i pitaš tog Daču!!!

Mara i Jovan prasnu u smeh. Dača ih gleda.

DAČA: Je li, je l to Daču neko zajebava?

JOVAN: Ma jok...!!!

Mara i Jovan se kikoću. Dača je u čudu.

DAČA: Je li, dečko, očes da mi objasniš, ša je smešno.

Mara smiruje napetost.

MARA: Ma, ništa, izvini. Malo smo duvali. Hoćeš i ti malo?

Mara ponudi Dači lulicu.

DAČA: Da se drogiram? Pa ja sam, bre, fin momak!

Jovan i Mara gledaju Daču u čudu. Ali, šta će.

MARA: Dobro, kad nećeš...

Dača stoji, neće da ide. Jovan i Mara ne bi znali šta sad s njim da rade.

Mara nastavi, tek nešto da priča.

MARA: Kako se zoveš?

JOVAN: Reko ti je čovek, nekoliko puta.

MARA: A, da Dača.

Dača klimne glavom. I dalje stoji, gleda ih, onako, kao pas.

MARA: Pa, sedi malo, Dačo. Odakle si?

Dača seda, ipak nepoverljivo gleda.

DAČA: Iz Tusona.

JOVAN: Odakle?

DAČA: Tuson, bre, Arizona!

Jovan i Mara se pogledaju, prasnu u smeh.

Dača ustane.

DAČA: Ša je bilo, narkomani, u čemu je problem? Oće neko da se futi, š'a...!?!

MARA: Čekaj, Dačo, smiri se. Nismo mislili ništa loše.

JOVAN: Laže, Dačo, mislili smo.

DAČA: E, sad ću da te pololim ko pičku.

Mara skoči.

MARA: Ćuti Jovane! Nije Dačo, majke mi. Nego ima ta pesma, ono "Jo-Jo left his home, from Tucson, Arizona", znaš...

DAČA: Kako?

MARA: Pa to, Džo-Džo je kao otišao od kuće, znaš...

DAČA: Nikad čuo.

MARA: Ma čuo si, sto posto. To su ti Bitlsi.

DAČA: Ko?

Mara ga gleda. Shvati da je uzaludno.

MARA: Ma, ništa.

Mara pogleda Jovana. Ovaj s kikoće, ali krišom.

Mara mu daje signale. Tihom kaže.

MARA: Šta ga izazivaš! (Daći) E, pa dobro, drago mi je da smo se upoznali...

Dača je gleda, kao da nešto odmerava.

DAČA: Aha.Aha.

Dača je gleda. Sedne.

Mara smišlja šta dalje da priča sa ovim čovekom.

MARA: Znači, živiš u Arizoni. Kad si došao...?

DAČA: Pre tri dana.

Jovan tiho kaže.

JOVAN: Ko bi rekao.

Dača, srećom, nije čuo ovu primedbu. Mara sama pogledom prekori Jovana, nastavi pristojnu konverzaciju.

MARA: I, koliko ostaješ?

DAČA: Sutra se vraćam.

MARA: Samo pet dana? Toliki put za pet dana. To je malo naporno?

DAČA: Š'o da mi je naporno? Nije Dača sisa.

MARA: Znam, ali, toliki let...

DAČA: Kakav let? Došo sam kolima.

MARA: Kakvim kolima?

Dača je ponosan.

DAČA: Kupio mi čale kadilak za rođendan. Pa me poslo u El Ej kod tetke, da probam mašinu.

Jovan i Mara gledaju Daču. Ne shvataju.

JOVAN: E, Maro. Mi mora da smo se mnogo naduvali.

Dača je veoma nepoverljiv prema Jovanu. Na njegove reči uvek reaguje.

DAČA: Ša je bilo brate? Ša ti nije jasno!?

Jovan je iskren.

JOVAN: E, izvini, molim te, al ja stvarno ne razumem. Kako si mogao u Ameriku da dođeš kolima?

DAČA: Šta kenjaš, bre dalobu? Kakav dolazak, ja sam ovde rođen!

JOVAN: Gde?

DAČA: Pa, u Tusonu, kretenu. Tuson, Arizona, jel ti lepo žemka. Čale mi se doselio ovde pre dvadeset godina. Ovde mi je i snuokre kevu, pa sam se, logično, tu i rodio. Kažem ti da sam došo u El Ej, kod tetke.

JOVAN: A...

MARA: Za Novu godinu, pa da.

DAČA: Kakvu bre Novu godinu. To je ova, katolička, mamu im jebem ustašku. Ja slavim samo srpsku...

MARA: A, izvini, vidim da si veseo...

DAČA: Pa, jel ti kažem da mi je rođendan.

MARA: A... A koji?

Dača, ponosno.

DAČA: Osamnesti.

MARA: E pa čestitam.

DAČA: Imaš i šta. Osamnes, bajo, punoletstvo.

Malo li je?

JOVAN: I tata ti kupio kola?

DAČA: Aha.

MARA: Baš lepo. A, jel znaš da voziš?

JOVAN: Jel ti čovek lepo kaže da je došao kolima...

MARA: A, da...

DAČA: E, mnogo je paglu.

Mara učuti. Ne izdrži.

MARA: A, jel znaš i da čitaš?

Mara počne da se smeje. Veselo.

Dača se iznervira.

DAČA: Je li burazeru, jel se ova pička to meni smeje?

MARA: Ma jok, Dači...!!!

Mara i Jovan udare u vrisku. Dača deluje hladno. Iznenada, zgrabi Jovana za ruku. Snažno.

DAČA: Pitam, jel se pička meni smeje!

Mari i Jovanu, osmeh se zamrzne.

MARA: Šta ti je, šalili smo se...

JOVAN: Čekaj Maro, slušaj dečko, ovo ovde je moja devojka i molim te, nemoj da je nazivaš imenima polnih organa.

Mara se nasmeje. Dača je gleda.

Nasmeje se i on. Hladno. Pusti Jovanovu ruku.

DAČA: Je li?

JOVAN: Jeste.

DAČA: Dobro kad kažeš... A š'o?

JOVAN: Zato što je to ružno.

DAČA: Aha.

Dača stane. Zatim mirno kaže.

DAČA: Pa i pička nije neka lepotica.

Jovan se iznervira.

JOVAN: Slušaj barabo, ja mislim da sam ti ja lepo rekao!

MARA: Nemoj, Jovane, pusti ga...

JOVAN: Čekaj, Maro. Znači, da apsolviramo. Ova lepotica ovde je moja devojka i zove se Mara... Kako se prezivaš?

MARA: Popović.

JOVAN: ...i zove se Mara Popović, znači moja devojka, inače, poznati pijanista iz Beograda. Ti ćeš se sad njoj lepo izviniti i ostaviti nas da uživamo u ovoj večeri, kalifornijskoj klimi, kao i jedno u drugome. Jel jasno?

Dača gleda Jovana. Ne zna se da li je drzak ili beslovesan. Ili i jedno i drugo.

DAČA: Nije. Šta znači "apsolviramo".

Jovan gleda Daču. Ne zna šta da mu kaže.

MARA: Daj, Jovane, pusti ga, vidiš kakav je....

DAČA: Ti, pičko, zaveži.

Dača sada očigledno izaziva.

DAČA: Pitam, šta znači "apsolviramo". Mislim, ako očeš da karaš ovu malu, ti mi reci, "slušaj brate, zapali, ja bi da jebem..."

Jovan i Mara su u šoku. Dača sve žešće.

DAČA: A ako nemaš nameru da jebesh, nego ti smeta moje društvo, onda, brate neće biti dobro...

JOVAN: Ma nemoj. Šta onda?

Dača uz osmeh, vadi ogroman pištolj.

DAČA: E, onda si najebo.

Dača uperi pištolj na konsterniranog Jovana. Muzika koja dopire iz bašte se iznenada pojača, do kraja ove scene, akteri se nadvikuju sa pevačem koji urla. Mara je takođe zapanjena.

MARA: Šta ti je, čoveče, skloni taj pištolj!!!

Dača, ni ne pogledavši je, iz sve snage udari Maru po licu. Mara vrisne.

DAČA: Ti, pičko da čutiš, da ti ne bi jebo mater.

Jovan krene, Dača ubaci metak u cev. Jovan stane. Mara se drži za obraz.

DAČA: De si pošo, brate? A? Na Daču si natrčo, je li? Pa jel ti znaš, majmune, da sam ja zemunska škola? Znaš ti šta je to? Nisam ja ko ova govna američka. Ja znam ko sam i odakle potičem. Ja bre svako leto, jedva čekam kad ću da palim kod dede i babe, da vidim ekipu, da se družim. Čale kaže, da naučim šta je život, da proživim. Ne da mi se zatre koren, da zaboravim koje sam seme!

Dača čuti kratko. Zatim mirno, gotovo iskreno zainteresovano, upita.

DAČA: Odakle si?

JOVAN: Iz Beograda.

DAČA: Iz kog kraja?

JOVAN: S Neimara.

DAČA: Nikad čuo.

JOVAN: Od Narodne biblioteke...

DAČA: A kod biblioteke, je li...?

Dača ponovo iznenada, iz sve snage, šakom udari Maru. Ona padne, bez glasa.

Jovan očajan, ponovo krene. Stane. Urla.

JOVAN: Prestani da je udaraš, barabo jedna! Ostavi je, čuješ!!!

DAČA: Kod biblioteke, je li? Kao ne zna Dača de su knjige, nije načitan, a, mamu ti jebem !?!

Dača nogom udari Maru. Smeška se pri tome.

DAČA: Š'a je bilo, pederčiću. Imaš neki problem?

Jovan urla, ne pomera se.

JOVAN: Ostavi je, kad ti kažem! Bori se kao muškarac!!!

Dači je ovo jako smešno. Imitira ga.

DAČA: "Bori se ko muškarac"! E pederu narkomanski, sad ću da ti jebem pičku!!!

Mara užasnuta ustukne, Dača je zgrabi povuče za kosu.

MARA: Ostavi me, budalo jedna, pusti me!!!

JOVAN: Pusti je, kad ti kažem!!!

Dača se smeje. Uspravio je Maru na noge, vukući

je za kosu. Brutalno je obuhvati oko grudi. Stiska.

DAČA: Sad će Dača malo da ga umoči, a ti češ, brate samo da gledaš. Je l tako?

Jovan čuti. Suze mu teku niz lice. Mara gotovo cvili.

MARA: Molim te, pusti me...

Dača zaurla.

DAČA: Čuješ šta te pitam. Je l tako?!? Jel tako da češ da gledaš kako ti prskam ribu, kako ga prima i kako uzdiše. Još će i da pita "Jao Dačo, odakle ti tolka kita...?", jel tako?!?

Jovan čuti. Dača štipa Maru snažno. Urla.

DAČA: Je l tako?!?! Reci pederčino načitana. Reci, je l tako, da ti ne bi sad prosuo mozak!!!

Dača prisloni cev Jovanu na čelo. Urla.

DAČA: Reci! Jel tako?! Reci, kad ti kažem!!! Jel tako?!?!

Jovan spusti glavu, grčevito žmuri, drhti. Čeka kraj. Spušta se na kolena, niz noge mu se sliva mokraćna.

Dača otkoči pištolj. Hladno kaže.

DAČA: Reci.

Jovan izusti.

JOVAN: Tako je.

Tišina nekoliko trenutaka. Potraje. Jovan plače bez glasa, Mara tiho jeca. Iznenada, Dača ponovo zakoči pištolj, hitro ga spusti.

Vedro kaže.

DAČA: Samo sam hteo da čujem.

Dača se zacereka.

DAČA: Ša je bilo, mali. Malo smo se upiščili?!?

Jovan pognute glave i dalje na kolenima. Pored njega - bara mokraćne. Mara gleda Daču zapanjeno.

DAČA: Ajde, kurvo, gubi se. Nisi moj tip.

Sada i Jovan pogleda Daču. Ne može da veruje šta se dogodilo. Mara i Jovan jednostavno čute i gledaju Daču. Ovaj veseo, zagleda sopstveni pištolj, kao dete dobru igračku.

DAČA: Opasan štoljpi. Vrlo sam zadovoljan.

Jovan gleda, Mara gleda. To potraje.

Dača polako spušta pištolj na sto.

DAČA: Šo bi pojeo jedan pljesak...

Pištolj dodirne površinu stola. Lak udarac. Zatim pucanj.

Pištolj opali, "sam od sebe". Metak pogodi Jovana u čelo.

Jovan se veoma iznenadi, nekako, raširi oči, kao da nije shvatio šta se dogodilo. Zatim padne bez glasa.

Mara, zapanjena, uspe da izgovori.

MARA: Ti ga ubi, čoveče...

Dača je takođe iznenaden. Gleda pištolj. Dugo. Zatim mu se otme.

DAČA: Zamisli, opalio sam od sebe.

Narodnjak zavrišti.

Mrak.

SCENA IV

BEOGRAD, SRBIJA

Kada muzika iz predhodne scene konačno utihne, mrak potraje.

Zatim se scena osvetli, jednim slabim svetlom.

Isti stan.

Ana Simović, mlada žena, u poodmakloj trudnoći, sedi sama za stolom.

Ćuti.

Ćuti dugo.

Zatim se začuje glas iz off-a.

MUŠKI GLAS (off): Ana, gde si? Gde se ova žena krije? Ana!!! Sad će ponoć!

Ana ne reaguje.

GLASOVI (off): Deset, devet, osam, sedam, šest, pet, četiri, tri, dva, jedan... SREĆNA NOVA GODINA!!!

Ana zažmuri. Spusti glavu.

Mrak.

KRAJ